

Liderfeny

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 7. szám, 2011. július

Levél (egy korombeli) „Beatrice” ürügyén

sztalgia? Magam sem tudom. lényeg az, hogy 6 óra felé már láthattam azt a sűrű meget, ami külön-külön várakozó fiúk- és lányokból csapódott össze. Ők az test egyik oldalán, a rendfenntartó kö- egek a másikon. Hallottam, már kora dél- tán ott „szobroztak” a srácok, mert je- vet elővételben nem adtak ki. Fél hétkor- ztán kezdik nyitni az ajtókat. én szór- nyűlködve kérdezem a könyvtarostól, hogy fogja bírni a rohamot? Megnyugtatótt, vasúti jegypénztárban is dolgozott, kirázza az egészét a kisujjából...

Ej kellett neki hinnem, olyan gyorsan szóródtak befelé a gyerekek. Többségüket tízenyolc éven alulinak láttam, s fiúk. néha bizony csak hosszas szemlélődés után jöttem rá a nemek közötti különbségre. Hogy miért? — kérdezhetnéd, mert ismer- lek. Ide figyelj, mert ez nálunk még nem így volt. Ezen a koncerten „kötelező” volt topisnak lenni! Ha láttad volna azokat a -zereléseket... Az „alapanyag” természet- tesen a farmer, de erősen csövesített, ko- potásában az ingek, trikók szintén

Ehavi számunk alkotói:

Druta Annamária, Ida,
Ilyés András-Zsolt, Craz,
Mab Tee, Xenothep,
bel corma, Csillangó,
angyalka146, Banderas,
Homoergaster, Kapitány,
Jimmy Cartwright

A to... hamar megszólalt a... elmon-

BEATRICE 78

BEATRICE

data: ruikk: fál.. kedv: ták: aki „gyv: elés: ov: „Fe: tar: tu: it: fe: r: n:

hajak, a kigombolt ingek fe'ő testek olvadnak össze hús- gó, átláthatatlan, mozgó-rángato- teremben. De nincs „baihé”, es a 70veg, az üvöltés nyúlt örör- negyven forintért. Nincsenek : fiúk észre sem veszik a lányol- díszkő, ahol táncolni kell a fé- ban ez valami egészen más, I- het érteni, amikor „Peró” a sz- zövegekről énekel: „Ami magadnak t... ga: de: im: ván: szr: iszo: s t: ser: tem: a k: i se: azo: cán: sszek: yana: est: lmez: köper: olgoz: certet: zen r: ndano: odálko: zener: sorogr: enged: hazan: reklük.

n! Gor: legköz: erítő le: velről: etnénk: tel üdv: SE

Tartalom

KONSPIRATOLÓGIA

A roswelli ufókatasztrófa és utóhatásai /Kapitány/ 3.

NOVELLÁK

A látogató /Ilyés András-Zsolt/ 4.

Holnap már késő /Mab Tee/ 5.

Anthas tükre /Xenothep/ 6.

Túl sokat tudsz 2. - A következő célpont /Mab Tee/ 10.

Harc nélkül /Xenothep/ 11.

VERSEK

A melankólia öt kardja /bel corma/ 13.

Megfakult érzelmek /Csillangó/ 13.

Lelkem a fénybe/angyalka146/ 14.

Tájkép csata után (első világháború) /Homoergaster/ .. 14.

Pórusaimból /Banderas/ 14.

Éledő sírkert /Craz/ 20.

FILMAJÁNLÓ

Super 8 - kis amatőr filmesek nagy bajban /Jimmy/ ... 15.

ZENEROVAT

1991. április 20. - 3. rész /Homoergaster/ 16.

KÖNYVAJÁNLÓ

Weis-Hickman: A törpetárnák sárkányai /Ida/ 20.

In memoriam

DORA TÓTH IMRE

A híressé vált 1980-as
szentesi
Beatrice koncert
egyik szervezője.

A tablókép a Szentesi vasú-
tállomás emeleti
folyosóján látható.

1929-1989

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 7. szám, 2011. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Serfőző Sarolta 1980. nov. 8-i.

Csongrád Megyei Hírlapban megjelent cikke
és a Beatrice eredeti kazettaborítója

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szenesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Következő számunkban

Újra elővesszük Pompeji pusztulását, olvashattok egy interjút Aldyrral, Ammerúnia világának megalkotójával és egy játékefejlesztő cég volt történetírójával, illetve informatikai témákat is érintünk.

Hírek, pályázatok

Magyar sci-fit az Amazonra!

– az SFportal Valóráváltó pályázata

Egy millió forintot ajánlott fel a Budapest Bank a Valóráváltó pályázat győztesének – az az ötlet, ami a legtöbb voksot kapja a két forduló szavazati rendszerben, az nyeri ezt az összeget. Az SFportal Sci-Fi Magazin is megméretteti magát, egy olyan elképzeléssel, melynek célja az, hogy magyar írók műveit angol nyelven, e-könyvként megjelentessük, így globálisan ismertté tegyük. Hiszünk abban, hogy a magyar szerzők is épp olyan minőségi és jó műveket képesek írni, mint angolul publikáló társaik – és most itt a lehetőség, hogy ezt be is bizonyítsuk.

Néhány évvel ezelőtt, ha nem is lett volna reménytelen vállalkozás, de komoly tőkét igényelt volna egy magyar szerző angol nyelven való megjelentetése: nem csak a profi műfordítás költségei miatt, hanem a papírkönyvként való megjelenés is sok pénzt emésztett volna fel.

2011-ben azonban más a helyzet: az Amazon.com megváltoztatta a játékszabályokat, amikor megjelent a Kindle e-könyv olvasóval. Azóta több e-könyvet ad el napról-napra, mint papírkönyvet, és könyvszerető emberek millióit éri el világszerte. Ha szeretnénk magyar szerzőket világszerte ismertté tenni, akkor az Amazon rendszerében kell e-könyvként megjelentetni írásaikat.

Az induláshoz pont elegendő is lenne a Budapest Banktól elnyerhető 1 millió forint: a műfordítás, valamint az e-könyv előállításának a díja ennyiből megoldható, és még némi promócióra is maradna pénz... hiszen nem elegendő csak megjeleníteni, hírverést is csapni kell a kötetnek.

Amennyiben az SFportal Sci-Fi Magazin nyeri augusztus közepén az 1 millió forintot, akkor el tudna indulni egy, az angol nyelvű piacra szánt e-könyv project. Nem ez lenne az első e-könyves munkánk – hiszen tavaly óta üzemeltetjük az SFportal E-Bookot is, ahol a magyar szerzők magyar műveit tesszük elérhetővé elektronikus formában. A Budapest Bank 1 millió forintjából azonban magyar műveket külföldön is meg lehetne jelentetni.

Ha mi nyerjük meg a pályázatot, akkor augusztus végéig saját pályázatot fogunk kiírni, hogy külsős szakértők és a sci-fi szerető közönség bevonásával eldöntsük, mely magyar írók műveivel kezdjük az angol nyelvű e-kiadást... valamint eldöntsük, ki(k) kapja/kapják a fordítás nehéz, de hálás feladatát.

A cél két e-könyv fordítása, szerkesztése és kiadása: egy sci-fi antológia, ahol a legjobb magyar szerzők műveiből válogatunk – valamint egy teljes regény. A két e-könyvet az Amazon Kindle rendszerében terjesztenénk, az éves bevételből pedig újabb antológiák és regények kiadását finanszírozzuk.

Ez akkor valósulhat meg, ha mi nyerjük meg a Valóráváltó pályázatot.

Ehhez azonban a Ti segítségetekre van szükségünk – meghozzá szavaznotok kell a mi ötletünkre. Az első forduló 2011. augusztus 5-ig tart, itt a top10-be kell bekerülnünk ahhoz, hogy túljussunk a második fordulóban. Szavazni naponta egy alkalommal lehet – és erre a rajongónkénti napi 1 szavazatra szükségünk is van.

Szavazni a Facebookon lehet, az alábbi linken, a Miyazaki Jun, az SFportal főszerkesztőjének neve alatt futó pályázatra:

<http://bit.ly/valoravalto-sfportal>

A roswelli ufókatasztrófa és utóhatásai

Évtizedekkel ezelőtt, nem sokkal a második világháború után, egész pontosan 1947 júliusában történt a roswelli ufókatasztrófa néven elhíresült eset, mely annak idején nagy port kavart fel, és ha hihetünk az évek alatt kiszivárgott információknak, egészen a mai napig érzeteti hatását. Erről az eseményről emlékezünk meg írásunkban.

Sötét, viharos délután volt. Egy idegen lények által vezetett repülő csészealj száguldott az égen az új-mexikói Roswell település közelében. Egyszer hirtelen hatalmas erejű villám csapott a járműbe. A csészealj a földi ismereteket messze meghaladó technikai színvonala ellenére nem dacolhatott az elemek haragjával: a villámcsapás nyomán súlyosan megsérült, oldalán hosszú nyílás keletkezett, és gyorsan süllyedni kezdett. A bent ülő kis szürkék kétségbeesetten próbálták visszaszerezni az uralmat meghibásodott járművük felett, de hiába: az UFO megállíthatatlanul közeledett a föld felé. A zuhanás közben a fülkében található tárgyak kirepültek a villámcsapás következtében nyílt hasadékon, és szétszóródtak a lent elterülő legelőn. A sérült gép még repült pár kilométert, majd a Socorro melletti San Augustin síkságon a földre csapódott. Szerencsétlen utasai nem élték túl a balesetet; otthonuktól távol, a Földön sújtott le rájuk a végzet.

Másnap néhány, a közelben tartózkodó földlakó furcsa dolgokat tapasztalt. Egy helyi farmer, William Brazel, amikor kiment a legelőre, hogy megnézze, hogy vannak a birkái, egy csomó furcsa „szemetet” talált a földjén. Láttá, hogy valami nincs rendben, ezért szólt Wilcox seriffnek. Ő sem tudott mit kezdeni a dologgal, így továbbpasszolta az ügyet a légierőnek. A seriff jelzése nyomán a közeli légitámaszpontból Jesse Marcel őrnagy vezetésével egy kis csapat érkezett a terepre, szemrevételezték és összeszedték a szanaszét szóródott, ismeretlen anyagból készült tárgyakat.

Közben nem csak a szemétnak tűnő tárgyakat szedték össze a katonák, hanem megtalálták a legelőtől néhány kilométerre lezuhant ufót is. Ezen a helyszínen is voltak civil szemtanúk, pl. Barney Barnett mérnök, aki véletlenül éppen arra járt, illetve a Pennsylvanai Egyetem régészei, akik a közelben dolgoztak egy ásatáson. Ők nem is gondolták, hogy idegen űrhajóval van dolguk, először azt hitték, hogy valamilyen katonai repülőgép járt szerencsétlenül. Ézért aztán rendesen meg is döbbsentek, amikor meglátták az idegen járművet, amely nem hasonlított semmilyen általuk ismert, földi eredetű járműre (ők persze még nem hallottak a második világháborús német csészealj-kísérletekről). Barnett és a régészek nem sokáig nézelődhettek, ugyanis teherautókon katonák érkeztek a helyszínre, és távozásra szólították fel a kéretlen

szemtanúkat. Az ufót a katonaság összekapolta, majd elszállította a helyszínről. Először állítólag a közeli légitámaszpontra vitték, majd később innen is továbbszállították. Valószínű, hogy napjainkban az 51-es körzetben tárolják.

Az esetet furcsán kommunikálták a nagyközönség felé. Először a Roswell Army Air Field nagy lelkesedéssel bejelentette, hogy találtak egy lezuhant repülő csészealjat. A hír – érthetően – nagy port kavart fel, és sokan át is vették a közleményt. Ezután következett a hideg zuhany: kiadtak egy újabb közleményt, miszerint valójában nem is ufót találtak, csak egy lezuhant meteorológiai ballont. Szegény Jesse Marcel őrnagy pedig – engedelmes katonaként – savanyú képpel pózolt egy ballon roncsai mellett a sajtó számára készített fényképen. A világ közvéleménye megnyugodott, tudomásul vették, hogy az idegenek nem is léteznek.

A konspiratólogusok persze nem hitték el a hivatalos verziót, amely azóta furcsa módon többször is megváltozott. Az eltelt évek alatt szó volt arról, hogy valóban nem meteorológiai ballon volt, amit találtak, hanem egy titkos katonai kísérlet eszközei, amellyel – emlékeim szerint – talán a titkos szovjet atomrobbantások által keletkezett sugárzást akarták mérni. Más források szerint az FBI elismerte, hogy valóban idegen lényeket találtak a baleset helyszínén.

Ki tudja, mi az igazság? Valóban egy meteorológiai ballon zuhant le Roswellben? Ezt a verziót még Marcel őrnagy sem hitte el. Lehet, hogy tényleg titkos katonai kísérlet volt, melynek eszközeit gyermekjátékokból ragasztgatták össze? Vagy a kis szürkék jártak szerencsétlenül Rowsell közelében? Esetleg a szovjetek mutáns lények által vezetett kémrepülőgépe zuhant le? Vagy az antarktisi németek voltak? Sajnos valószínű, hogy ezekre a kérdésekre egyhamar nem kaphatunk megnyugtató választ.

Jó néhány évtized eltelt a cikkben tárgyalt esemény óta. Roswell neve ismertté vált a nagyvilág előtt, így a településnek van némi bevétele az ufológusok által gerjesztett idegenforgalomból. Sokan meglátogatják a híres-hírhedt katasztrófa helyszínét, megszállnak a helyi motellekben, és persze vásárolnak néhány ufós pólót és kulcstartót a környékbeli boltokban. Ez lenne minden, amit Roswell adott nekünk?

Philip J. Corso ezredes „A roswelli titok” című könyve szerint nem. Tétélezünk fel, hogy valóban az idegenek űrhajója zuhant le 1947 júliusában! Ilyenkor mi lehet a kormány számára a legfontosabb kérdés, azon túl persze, hogy hogyan lehet eltitkolni az esetet a közvélemény elől? Természetesen az, hogy mit lehetne nyerni az idegen technológia megismerésével, az egyenruhások szemével nézve persze elsősorban katonai szempontból. Az ezredes az eset kapcsán közel ült a tűzhöz: ő kapta feladatául, hogy a hadsereg k+f részlegének vezetőjeként ismerje meg az idegen technológiát, és

a háttérben munkálkodva, mindössze néhány ember bevonásával intézte el, hogy a földi kutatók minél hatékonyabban aknázzák ki az ufonautáktól megszerzett tudást. Corso elmondása szerint olyan új találmányokat tett lehetővé az idegenek technikájának vizsgálata, mint a száloptika, a mikroprocesszor, a lézer vagy az éjjellátó, és mindezek betetőzéseként a csillagháborús program, amely elsősorban nem a szovjetekkel, hanem az idegenekkel szembeni védekezést szolgálta. Mindezek ráadásul úgy kerültek kifejlesztésre, hogy a kutatás résztvevői közül alig néhányan tudtak arról, hogy a valóságban honnan is származnak az ötletek. Corso ezredes részletesen beszámol a kutatásokról könyvében. Itt persze felvetődik a kérdés: igazat mond, vagy csak fantáziál? Ha igazak a leírta, akkor újabb kérdést tehetünk fel: Corso, aki hosszú éveken keresztül hazájához hű katona volt, miért hozta nyilvánosságra – röviddel halála előtt – ezeket a titkokat? Vajon csak az igazságérzet vezette? Vagy talán volt feletteseik kérték fel erre, hogy a szenzációhajhász újságírás álarca mögé rejtőzve olyan információkat hozzon a nagyközönség tudomására, amelyek már nem is annyira titkosak? Ezt sajnos nem tudhatjuk biztosan.

Ha Corso ezredes könyvében igazat állít, akkor az azt jelenti, hogy a földönkívüli technológia hatására napjainkra a Föld olyan tudományos és katonai szintre jutott el, hogy már az idegenekkel is eséllyel vehetnénk fel a harcot. Reméljük, hogy erre a világok közötti konfliktusra soha nem kerül sor, és a megszerzett tudást inkább békés célokra használjuk majd fel.

Felhasznált irodalom:

Hargitai Károly: Társbélők a Naprendszerben? - Akadémiai Kiadó, Budapest, 1988

Philip J. Corso – William J. Birnes: A roswelli titok - Sprinter Plusz, 2011

Konspirációs teóriák blog

http://konteo.freeblog.hu/archives/2011/02/09/roswell_es_az_m_12/

Legendavadász blog

http://legendavadasz.blog.hu/2011/06/04/a_roswell_incidens_elemez_2

Wikipedia

http://en.wikipedia.org/wiki/Roswell_UFO_incident

Kapitány

A látogató

Ő, aki olyan normálisan viselkedik, természetes életmódot él, és akit oly sokan ismernek, rendes komoly emberként, soha senkinek sem beszélt róla. Azonban én elhittem neki, bármennyire is hihetetlen e misztikus történet.

Késő nyári délután volt, amikor hazaért a munkából. Szokásához híven most sem nézett új tennivaló után: untilg elégtől a tíz órán át tartó robotmunka a szomszéd falu egyik deszkagyárában. Lemosakodott, és ledőlt az ágyba. Kezébe vette az újságot, átfutotta a híreket, majd unalmas ásitások közepette úgy határozott, alszik egyet, amíg kezdődik az esti film. Lehunyta a szemét, próbált aludni, ám hiába érezte fáradtnak magát, nem jött álom a szemére. Hanyatt fekvé próbált elaludni, mikor az az érzése támadt, hogy nincs egyedül a szobában, holott biztosra vette, hogy hazaérkezése után senki sem jött hozzá. Mégis olyan valóságosnak, ugyanakkor kísértetiesnek vélte, hogy valaki áll az ágya végénél. Átfordult volna a bal oldalára, hogy szemügyre vegye titokzatos vendégét, ám döbbenet tapasztalta, hogy képtelen megfordulni és kinyitni a szemét, s így nem jöhet rá vendége kilétére. Teste nem engedelmeskedik a parancsnak... a saját teste?! Hamarosan tudatába jutott, hogy idegen erő lett úrrá rajta, és ennek fele sem vicc, itt nincs kiút. Hiábavaló próbálkozásnak tűnt a menekvés, a védekezés bármilyen formája, mert nem volt képes megmozdítani még csak a kisujját sem. Törekvése során segítség után kiabált, de egyetlen hang sem hagyta el a száját. Élt, mégis teljesen mozdulatlan, erőtlén volt. Élőhalott... Három percig tartott, mikor újra egyedül maradt. Teste könnyedén megmozdult, kinyitotta a szemét. Lassan felemelkedett az ágyból, körültekintett a szobában... egyedül volt. Nem értette, mi történt vele, eleinte a szívét okolta, de ez sem stimmelt, mert ő igenis tisztában volt azzal, hogy valaki nála járt. Félelem fogta el, remegés futotta át testét, hiszen olyan élményben részesült, ami nem volt természetes.

A lidérces délután óta másfél év telt el. Négy nappal

karácsony előtt, hajnali három óráig tévézett, éppen egy erotikus, aztán egy akciófilmet nézet meg. Nem volt túlságosan álmos, mert szokáshoz híven aludt néhány órát délután, mégis jobbnak találta, ha lepihen. Gondosan megrakta a tüzet, kikapcsolta a televíziót, majd befeküdt az ágyba. Jóformán ideje sem volt elhelyezkedni, amikor akaratlanul lezárultak szemhéjai, de nem merült álomba. Teljes lényében ébren volt, nem képzelődött, nem álmodott, mégsem fogta fel, mi történik vele. Tehetetlenül feküdt a paplan alatt, feje a párnára feszült. Az a megérzés tódult az agyába, hogy ismeretlen elem van a környezetében. Ismét az a legyőzhetetlen erő vette uralma alá. Nem tudta egyetlen testrészét sem mozgatni, lezárt szemhéjain keresztül kirajzolódott egy alak, amint feléje közeledik, megáll mellette az ágynál, de nem érintkezik a padlóval. Bármennyire is akarta, nem azonosíthatta, hogy emberi lény, állat vagy szörny a jelenlévő, hiszen csak egy szürkés, krómszínű lepelfélét látott, ami alacsonyan feléje lebegett. És ami még inkább rémisztő volt, hogy ennek a horrorfigurának nem volt sem feje, sem végtagjai. A krómszínű leplet mindenfelől fekete űr vette körül, ám biztosra tudta, hogy a lepelben, mögötte van valaki, valami, hiszen sugárzott belőle az élet. A lepelből áramlott az a lemérhetetlen, meggátolhatatlan, emberfeletti erő, ami őt hatástalanította. Az első eseményen hasonlóan most sem érzett fájdalmat. Segélykiáltásai ismét elfulladtak, mivelhogy csak halk, erőtlen nyöszörgés hagyta el a torkát. Vendége másodszor sem időzött többet három percnél, csak ezúttal többet mutatott meg magából. (Egyre barátságosabb... Nemde?)

Mikor visszanyerte erejét kinyitotta szemét, de már elhűnt a lepel. Teste bizsergett, mintha ezernyi hangya rohagálna végig rajta, lábujjától, egészen a feje búbjáig. Szíve hevesen dobogott, nézte-nézte a plafont, hátha megpillantana egy árnyat, vagy egy kis jelet, ami közelebb vinné e rejtély megoldásához. De semmi... a megoldás várat magára.

Ilyés András-Zsolt

Holnap már késő

Hosszú ideje itt vagyunk, és figyelünk. Bámulattal tölt el minket a bolygón élő fajok fejlődése. Útjukat nyomon követtük, mostanáig...

A végtelen, csodálatos univerzum. Bernard Reynolds megbabonázva kémlelte az ég egy kis szeletkáját a Kitt Peak-i Observatóriumban. A munka volt az ő nagy szerelme, és ha tehetné, a szabadnapján sem maradt otthon. Kollégái munkamániásnak tartották, de Bernardot ez egyáltalán nem érdekelte.

Vékonyka, kissé görnyedt alakjával furcsa gnómként festett az űrtávcső előtt. Éppen távoli, új galaxist fedezett fel, amikor egy homályos folt megzavarta a kilátásban. Közelebbre fókuszálta a távcsövet, és újból belenézett. Az addigjókedvű Reynolds halászápadttá vált. Villámgyorsan a számítógép elé ült, betáplálta a paramétereket. Újra és újra lejártszotta a szimulációt, és mindannyiszor ugyanarra az eredményre jutott: egy hatalmas, fél kilométer átmérőjű aszteroida közelített a Föld felé. Többször lefutatta a pályaadatokat, de egyértelműen látszott, a száguldó objektum végállomása a Föld, s nem egész két nap múlva becsapódik.

- Hogyhogy ezt eddig senki sem vette észre! - kiáltott fel. - Maria, azonnal hívja fel nekem a NASA-t, a Pentagont és a Fehér Házat! - szólt oda idegesen az aszisztensének, majd elviharzott.

Alig néhány óra elteltével a Pentagon egyik termében számos magas rangú katona előtt Reynolds magabiztosan vázolta a következményeket. Az Amerikai Egyesült Államok Elnöke egy kivetítőn keresztül csatlakozott az üléshez, és láthatóan aggodalommal töltötték el Bernard szavai.

Daniel Brake ezredes önfejű, kellemetlen ember hírében állt. Nem bírta ki, hogy bele ne kössön a csillagászba:

- Teljesen biztos abban, Mr. Reynolds, hogy az a kóddarab eltalál minket? Vagy ez is az Ön neveléses találgatása, mint a pár ezer évvel ezelőtt kihalt észak-amerikai lovak eltűnése, melynek okaként ugyancsak egy aszteroidát tett felelőssé?

- Hagyja békén, Brake! Folytassa, Mr. Reynolds! - szólt John Stewart admirális.

Bernard rossz szájjal ugyan, de folytatta mondanóját, míg végül eljutott odáig, hogy megoldásokat javasoljon. Az ezredes azonban ismét közbevágott:

- Vajon, miért fizetjük Önöket, csillagászokat? A maguk feladata lenne időben észrevenni, ha akár csak egy apróska kavics is felénk száguld!

- A világűr hatalmas. A jelenlegi tudásunk alapján képtelenek vagyunk az égbolt minden szegmensét figyelni - válaszolt Bernard.

- Szóval, képtelenek! Bezzeg, ha a bőrük a tét, rögtön tudják, kihez kell fordulni!

- Elég legyen! - dörrent az ezredesre Stewart admirális. - Mr. Reynolds, van ötlete, hogyan hárihatnánk el a közelgő veszélyt?

- Igen, Uram! Már évek óta folynak a kutatások meteorok, üstökösök eltérítésével kapcsolatban. Az aszteroidára irányított fény visszaverődéséből tudjuk, egy tömör kősziklával állunk szemben. Ha felküldenénk egy speciális műholdat, mely adott ponton lábait a kősziklának támasztva bekapcsolná az erős tolorakétáit, ellökhetné az aszteroidát.

- Rendelkezünk ilyen műhoddal!

- Nem, Uram! De ha a fent lévő összes műholdat adott ponton finoman neki kormányoznánk, az elegendő lenne ahhoz, hogy az aszteroida letérjen a pályájáról. Nincs időnk az összes amerikai műhold egy helyre való navigálására, ezért igénybe kellene venni az európai, az orosz és a kínai műholdakat is. A kiszámolt adatok alapján a Kínai Népköztársaságból kellene irányítani a műveletet.

- Maga megőrült! - ugrott fel Brake ezredes. Széke nagyot csattant a padlón. - Azt mondja, adjuk át a műholdjainkat a kínaiaknak?! Soha!

Kisebb morgolódás támadt a teremben.

- Csendet! - kiáltott Stewart admirális.

- Elnök Úr! - vágott közbe Brake. - Ön is tudja, milyen következményekkel járna, ha műholdjaink irányítását átadnánk Kínának. Éppen ezért javaslom a nukleáris töltetű rakéták bevetését. Egy jól megtervezett rakétatámadással felrobbanthatnánk a meteort. Amint megkapjuk a szükséges pályaadatokat, azonnal elindíthatjuk a Skybird rakétákat, melyeket pontosan az ilyen helyzetekre fejlesztettünk ki.

- Csak még néhány mondatot, Elnök Úr! - kért szót Bernard. - Ha rakétákat küldünk, és felrobbantjuk az aszteroidát, akkor az több darabra fog hullni, és egy nagy helyett több kisebb kóddarab fog a Földnek csapódni, melyek biztosan nem égnék el a légkörben. A meteorosó pedig azonnal letarol mindent, további óriási krátereket ütve a Föld felszínébe. Becsapódáskor a hirosimai atomrobbanás többszörösével egyenértékű energia szabadul fel. Az egyetlen járható út a műholdas eltérítés.

- Nos, Hölgyeim és Uraim! - szólalt meg az Elnök. - Nem érünk rá sokáig vitázni. Brake ezredes! A meglévő információk alapján készítse elő a Skybird rakétákat. Én pedig felveszem a kapcsolatot Brüsszellel, Moszkvával és Pekinggel. Meglátjuk, mit szólnak Mr. Reynolds ötletéhez. Intézkedjenek, Uraim! Hamarosan jelentkezem.

Nem egész három óra múlva mindenki az Elnök szavaira figyelt.

- Moszkva mereven elzárkózott attól, hogy műholdjaikat a rendelkezésünkre bocsájtásuk, Peking pedig nem engedélyezi, hogy amerikai katonák és tudósok csoportja belépjen az országukba. Nem maradt más választásunk. Brake ezredes, indítsa a Skybirdöket!

- De Uram, így semmi esélyünk sincs a túlélésre! - kiáltott fel Reynolds.

- Nem tehetünk mást. Isten irgalmazzon nekünk!

Miután szem és fültanúja voltunk ezen eseményeknek, mi figyelők elkezdtük az evakuálást. Keserűséggel töltött el minket a tudat, az emberek a vesztiüket látván sem tudtak megegyezni, összefogni.

Többször kértem a Bölcsüket, legalább néhányukat hadd költöztessük át egy másik naprendszerbe, ám a válasz mindig ugyanaz volt: „Nem avatkozhatunk a dolgaikba, mi csak megfigyelünk. Láthatatlanul járunk közöttük, hogy zavartalanul tanulmányozhassuk őket. A sorsukat maguk választották.”

Jóllehet segíthettünk volna rajtuk, de máris új feladatot kaptunk. Némán álltunk űrhajónk ablakai előtt. Megszerettük ezt a gyönyörű, kék bolygót flórájával, faunájával, és az esetlen, törekény emberekkel együtt. Szörnyű volt végignézni, ahogy a darabjaira hullott aszteroida gyilkos kőzappal szórta meg a Földet. Miután a nagyobb darabok is becsapódtak, begyulladt a légkör, és tűzvihar söpört végig a felszínen. Az emberek útja véget ért.

A gyászos csendet űrhajónk feldübbögő plazmamotorjai törtek meg. Mély sóhajunk elhalt, amint beléptünk a hipertérbe.

Mab Tee

Anthas tükre

A kis lény magányosan poroszkált egy vékony ösvényen a homokdűnék közt. Hidegebb környezethez szokott, ennek a rendszernek a napjához ez a bolygó túl közel volt véleménye szerint, de mivel vállalta az expedíciót, némán tűrte, hogy a gyilkos erejű sugarak végigverjék csupaszh testét. Négyujjú kezében egy szerkentyűt tartott, ami folyamatosan csipogott, néha elmélyülve, néha egészen felgyorsulva, tudta, már közeledik a hajóhoz. Mikor megmászta az utolsó dűnét is, ami elválasztotta a munkaterülettől, kimerülten állt meg, és elégedetten szemlélte a távolban magasodó három gigantikus építményt. Az egyik az itteni kövekből épített hatalmas gúla volt, a másik kettő pedig két űrhajó. A kis lény levette fényszűrő szemüvegét, ami eddig takarta sötét mandulavágású szeméit, másik kezét pedig a magasba tartva integetett. Lenn a lapályban sok hozzá hasonló figura nyüzsgött, meg olyanok is, akik magasabbak és robusztusabb testfelépítésűek voltak fajához képest. Valaki észrevette, és visszaintett neki, mire ismét elindult, közben kikapcsolva a csipogó szerkezetet.

A kőgúla árnyékában két ember ücsörgött, egyikük kezében jegyzetömb, a másiknál kamera, amivel a tájat pásztázta.

- Mikorra várható, hogy elkészül? - kérdezte a fiatalabbik, és firkálni kezdett a tömbre.

- Helytelen megfogalmazásod sérti az én magasan fejlett intelligenciámat. Nem elkészül, hanem véget ér az utolsó fázis.

A fiatalabbik felnevetett, mire pár közelben csámborgó szürke kis lény felkapta a fejét. Ők nem tudtak nevetni, és nagyon tetszett nekik, hogy az emberek a levegő szagga-tott kiengedésével fejezik ki vidámságukat.

- És a te magasan fejlett intelligenciád milyen következtésre jutott az utolsó fázis végének időpontját illetően?

Az idősebbik is elvagyorodott, és letette a kamerát.

- Hogy kész lesz, mikor kész lesz!

- Kedves mentorom, be kell, hogy valljam, tulajdonképpen én mindig is rettenetesen utáltalak!

Egy harmadik társuk lépett hozzájuk, és felemelte kezét.

- Eljött a nap!

A másik kettő összenézett, aztán a fiatalabbik az égre intett.

- Egy ideje már fenn van, professzor. Mitől ilyen átszellemült?

Az idős férfi lesújtóan nézett társára.

- Ó, te egyszerű elme, fogalmad sincs ennek a dolognak a nagyságáról! Bizonyítja ezt az is kedves Jhet, hogy áso helyett ezzel az irattömbbel futkosol!

A fiatalember behúzta a nyakát.

- De Nowa professzor, Ön mondta, hogy ne lábatlankodjak a munkaterületen! Igyekeztem hasznossá tenni magam.

A professzor a jegyzetömbéért nyúlt, és fellapozta. A második oldalon egy lengén öltözött leányzó vázlatos rajza volt látható, a férfi hümmögött.

- Akármilyen legyek, ha ez egy piramis vázlata!

Jhet meghajolt.

- Nowa professzor, minden tisztelem az öné, hihetetlen az éleslátása, ez valóban nem egy piramis képe.

A professzor lemondóan intett, és visszaadta a tömböt.

- Megpróbálom veled még egyszer megértetni. Nem

vakációzni jöttünk ide, hanem építkezni. Mégpedig határidőre, oké?

Megfordult, és határozottan indult vissza a mélyedés keskeny árnyéka felé, ahol emberei épp izgatottan álltak körül egy kisebb gödröt. Jhet gúnyosan nézett utána.

- Nem vakációzni jöttünk ide. Hogy fel ne építsek egy piramist félelmemben! Mi a véleményed, Jens?

Idősebbik társa a kamerával foglalatzkodott, miközben magyarázni kezdett.

- Figyeld Jhet, a professzor százhuszonhárom kategóriában végez kutatásokat, annyi elért eredménnyel, hogy te csak haszontalan csavar vagy hozzá képest. Próbáld legalább tisztelni.

Jhet karba tett kézzel fordult meg.

- Most jön az a rész, hogy vegyem megtiszteltetésnek, hogy egyáltalán magaddal hoztál erre a glóbuszra?

Jens sóhajtott.

- Ne duzzogj, kérlek, ez nem áll jól egy tanoncnak. Ha tényleg akarsz valami hasznosat csinálni, keresd meg Anthast, és tegyél úgy, mintha érdekelne, miért is vagyunk itt. Ha lehet, ő még nálad is renitensebb, remélem, míg veled vagy, ráismersz önnön hibáidra.

Jhet elmosolyodott.

- Jó ötlet! Remekül elleszünk!

Jens elnézően mosolygott társa után. A közelben poroszkáló egyik idegen közelebb lépett.

- Bocsáss meg, de szenttanúja voltam az eseményeknek, és szeretném, ha valamit megmagyaráznál.

Jens leguggolt az alig egy méter magas kis lényhez.

- Igen?

- Nowa professzor miért próbálja irányítani Jhetet?

- Nem irányítja, hanem megrovásban részesítette, amiért elhanyagolta a feladatait.

A kis lény nézett egy darabig, majd egy enyhe ránc jelent meg homlokán.

- Miért vagytok ti emberek ennyire bonyolultak? Úgy tűnik néha, hogy egymást sem értitek!

Jens vállat vont.

- Talán azért, mert köztünk nincs telepatikus kapcsolat, mint köztetek, és így a tudásunk nem intuitív. Az információ nagyon hajlékony, és könnyen elakad.

A lény bólintott.

- Értem.

Azzal megfordult, és elkacsázott a piramis felé. Jens ugyan nem volt biztos benne, hogy tényleg értette-e, de nem volt ideje töprengeni, mert újabb szereplő tűnt fel a színen. Jens elmosolyodott, mikor felismerte Anthast. A gyermek alig múlt tíz éves, de kiemelt helyet kapott a terv részeseként az expedícióban.

- Üdv, Anthas! - köszöntötte őt vidáman, mire az visszaintett.

- Üdv, Jens! Jhetet keresem! Jobb lenne, ha vigyázna rám, mert még elkövetek valami csínyit!

Jens végzett a kamera beállításával, most visszatette oldaltáskájába.

- Ez szinte már cinikusan hangzott.

- Nem tudom, mit jelent cinikusnak lenni.

- Nem baj. Még nem is kell tudnod. Jhet pedig téged keres, a személyzeti szállás felé tűnt el, szerintem a büfében tömi a hasát.

Anthas arca felderült.

- Az jó hely!

És már ott sem volt. Jens a piramis felé fordult. Már az

utolsó fázis első szakaszában volt, hatalmas kövein nyüzsgtek a droidok és az emberek, itt-ott feltűnt egy-két idegen is. A gúla csúcsa hiányzott csak; Jens előkapta a kamerát, végigpásztázva az építmény élein.

- Üdv mindenkinek! A nevem Jens, ma éppen regisztrátor beosztásban. A képeken pillanatnyilag az első piramis látható, az építkezés utolsó fázisának első szakaszában.

Nowa professzor szerint ma elkészül végre, és akkor utazhatunk a következő helyszínre, hogy ott is felépítsünk egy hasonló építményt. A Szövetség úgy gondolja, hogy időben elvégezzük a feladatot, és mindannyian hazatérhetünk majd. Személy szerint úgy vélem, ez túl optimista kinyilatkoztatás. Igaz, minden a tervek szerint halad, de tapasztalataim alapján azt kell mondanom, ez sem fog zökkenőmentesen lezajlani. Ez a harmadik expedíció, amelyben részt veszek, így van már hasonlítás alapom. Mindenki emlékezhet még, az első expedíció idejében a Xenoidák még nagyon bizalmatlanok voltak az emberiséggel szemben, és ez nagyon megnehezítette a közös munkát. A második expedíciónál pedig a kiválasztott felszerelés nem volt megfelelő. Ezt a mostani, harmadik küldetést már együtt dolgozták ki mentoraink, és egy különleges ötletet valósítottak meg. A Xenoidák egy génszöveti eljárással módosították egy fiatal ember, Anthas géneit, hogy korlátait feloldják, így most ő olyan képességekkel rendelkezik, amivel mi emberek nem, és a Xenoidák is csak részben. Anthas kulcsfontosságú a mostani építkezés során, bár képességeinek csak egy részét sikerült feltárni, és megérteni, sok minden rejtve lehet még talán előtte is. A telepátia és a telekinézis úgy tűnik, alapvető képességévé vált. A Szövetség abban bízik, hogy Anthas az együttműködés jelképévé válhat.

Jenselhallgatott, lassan megfordult, hogy megöröközhessen a mélyedés két oldalán magasodó űrhajókat is.

- A baloldalon a Xenoida űrjármű látható, a jobb oldalon pedig a miénk. A kettő közötti energiaív egy folyosó része, már közösen kidolgozott és alkalmazott technológián alapul. Sajnos nem értem a működési elvét, de úgy vélem, nem is ez a fontos, hanem amit jelképez. Két egymástól független faj elmeszüleményét köti össze. Mindkét faj egy másik nap fényében született, most mégis érintik egymás lelkét. Lehet, kissé érzélgősség a részemről, de úgy érzem, ez majd közös történelmünk folyamán fontos mementó lehet...

A távolból kiáltás harsant:

- Jens! Hozd ide azt a kutyüt! Ezt érdemes mindenkinek látnia!

A férfi leállította a kamerát, míg odaért az ásatási gödrökhöz. Nowa professzor kedves szokása volt, hogy ha valami rendkívüli történet, hosszú, ősz hajába tűrt, amitől persze összekócolódott. Most is így nézett ki, Jens felemelte a kamerát, és intett.

- Oké, prof! Mit kell látnunk?

Nowa kissé összeszedte magát, de csillogó szemeiből még így is lehetett következtetni visszafogott lelkesedésére.

- Üdvözlök mindenkit, a nevem Nowa, én vagyok ennek az expedíciónak a másodkoordinátora, és mellékesen az építkezési terület által rejtett kincseket feltáró csoport vezetője is. Eredetileg ez nem a terv része, de mikor az első röntgenképek feldolgozása után észrevettük, hogy a célterület mennyire gazdag leletekben, rögtönöztem egy projektet, hogy minél több információhoz juthassunk a rendelkezésre álló idő alatt. Sejtésem beigazolódtott, ezen a bolygón igenis magasan fejlett civilizáció élt valaha! Bár hogy miért tűntek el, annak okai még rejtve vannak előttünk, de úgy érzem, sok kérdésre választ kapunk majd, ha a tervet végre lezárjuk, és visszajövünk ide, akkor már kizárólag a múlt titkait felfedezni. Most

pedig szeretnék egy tárgyi bizonyítékot mutatni... Gyere Jens!... Ez a gödör, mint önök is láthatják, egy humanoid létforma földi maradványait tartalmazza. Az egész érdekessége, hogy itt valahol, ahol állunk, egy egyelőre ismeretlen rendeltetésű gép roncsai vannak eltemetve, és a mi humanoidunk ennek a gépnek az irányító szekciójában foglal helyet. Itt tevékenykedünk ezen a bolygón már huszonhárom éve, de eddig még nem találtunk semmit, ami ennyire kézzel fogható bizonyíték lenne! Most köszönöm a figyelmüket, és búcsúzom önöktől. Oké Jens, vége, most keress más témát, mert mindent összejárálsz!

Jens elmosolyodott.

- Professzor, nem hivatalosan megkérdezhetem, hogy az ön véleménye szerint miféle gép lehet ez?

- Alakjából és felépítéséből ítélve én egy repülő szerkezetre tippelek, de ezek csak feltételezések.

- Köszönöm.

Jens visszaindult a piramishoz, közben magában dúdolta. Nem is vette észre, hogy egy Xenoida társult hozzá, míg be nem lépett a személyzeti pihenő hűvös kupolájába. Ott azonban a kis lény megrángatta pólóját.

- Jens ember!

- Igen?

- Kérdeznék valamit, mert kíváncsi vagyok a véleményedre!

Jens az automatából kivett egy üveg ásványvizet magának, meg egyet a lénynek, majd egy asztalhoz irányította.

- Figyelek rád!

A Xenoida egyik négyujjú kezével felmutatta a nyakába akasztott vékony szíjon lógó táblácskát, amin a „Titi” név látszott, másikkal pedig a távolba intett.

- Titinek neveznek, tagja vagyok Nowa professzor csoportjának, amely azon az ásatáson dolgozik. A Nowa ember nagyon boldog, mióta felszínre került az a pár mézsváz darab, pár darabkát elküldött hozzánk a hajóra, hogy elemezzük ki azokat. Az erre a célra használt gépünk a legújabb fejlesztés, most mégis összezavarodott. Azt jelzi, hogy a csontok ezer éveken mérhető korúak. Persze az év hosszát az itteni keringési jellemzőkből állapítottuk meg, 'hisz ez lehet érvényes ennek a bolygónak minden leletére. Mentoraim hosszan vitatkoztak arról, hogy miképpen lehetséges ilyen távoli múltban egy gép jelenléte, amikor a földtörténeti rétegek vizsgálatából kiderült, hogy itt még nem lehetett ilyen fejlett szintű élet. Tehát a kérdés, ami mindannyiunkat régóta foglalkoztat: hogy lehet, hogy ugyanazon rétegekből kerül elő egy kőbalt és egy távközlési szerkezet?

A Xenoida lecsavarta az üveg kupakját, és beleszürcsölt a vízbe. Jens kényszeredetten mosolygott.

- Nézd Titi, én nem vagyok tudós, és habár a téma engem is foglalkoztat, igazából sejtelmem sincs, mi történhetett ebben a szektorban. Elolvastam én is a jelentést annak idején még honi bolygómon, ami arról szólt, hogy ebben a rendszerben valami olyasmi történt, ami nem a természet műve. Ezért vagyunk itt mindannyian, hogy megpróbáljuk rekonstruálni a dolgokat.

Titi bólogatott. Ezt a szokást az emberektől tanulták, mint annyi mást is, Jenst roppantul szórakoztatta ez.

- Jens ember, mint tudod, a mi technológiánk simább, mint a tiétek, mélyebbre tudunk hatolni a dolgok lényegében. Felmerült nálunk egy teória, ami annyira borzasztó, hogy többen már csak a pusztá feltételezést is elutasítják. É szerint a valaha itt élt faj még nem is él.

Jens a homlokát ráncolta.

- Bocsáss meg, de...

- Tudom, paradoxon. Kifejtem. Képzeld el, hogy ezen a bolygón kialakul az élet, váltják egymást a korok, a környezeti tényezők, minden hatással van mindenre, és természetesen az egyensúlyra törekednek. Fajok fejlődnek ki és tűnnek el, hosszú évmillióig folyik az élet rendesen. Aztán valamikor, valahol kialakul az öntudat, az egyén, vele az intelligencia, mely a fejlődés mozgatórugója, és a faj egyre magasabb szintű életet folytat. Ez a faj a környezeti tényezők miatt hasonlít hozzánk, és hozzátok, mind felépítésében, mind fejlődésében, és előbb-utóbb elkezd az anyagokat átalakítani. Telnek az évezredek, lassan eljut a marokkótól a gépig. Ez nagyban megkönnyíti életét, egyre nagyobb területen használja azokat, persze a konfliktusoknak köszönhetően egy idő után önmaga ellen fordítja. Egy népcsoport a másik ellen ugyanazon fajon belül. Megépíti a fegyvert, majd használni kezdi. A technikai fejlődés nem áll le, egyre pusztítóbb fegyvereket készít, felhasznál mindent ennek érdekében, így eljut a sugárzó anyagokig is. Atombomba, neutronbomba, de még tovább megy, nem elég erős, nem elég jó, és most jön az iszonyat. Felhasználja az időt.

Jens fejében kezdett körvonalazódni a lényeg, és mikor rájött, hogy a Xenoida mire céloz, rémülten összerándult.

- Titi! Azt mondd, az itt élő faj... vagy a még ki sem fejlődött faj... Elkészítette az időbombát?

Titi szaporán bólogatott.

- Így gondolják mentoraim. Mikor az első szondák megérkeztek, még javában tartott az utóregés, így a mi galaxisunkba küldött képek, adatok annyira eltértek egymástól, mintha nem is ugyanazon rendszerben keringenek. Mikor megérkeztünk, találtunk egy szondát a mieink közül, ami már nem is működött, mert olyan idősávba került, ami mínuszra gyorsította a korát, tehát most olyan ötmillió éves körülbelül. Mondanom sem kellene talán, hogy mi ötmillió évvel ezelőtt még nem építettünk szondákat. Amikor ideérve megtaláltuk a bolygót, azon a mai állapotok uralkodtak, vagyis jóval korábbra érkeztünk, mint amennyi a rendszer valódi kora.

Jens döbbenten ült.

- Tehát mi a bolygó múltjában vagyunk? Az, amit ez a faj megtett, még meg sem történt ez idő szerint?

- Igen... Kicsit nehéz felfogni, de ez a lényeg. Ez az egyetlen magyarázat arra, hogy modern gépek, vagy egyéb tárgyak kerülnek elő a földből, miközben a faj, mely létrehozta azokat, nincs is jelen.

Jens felkapta a fejét.

- De hiszen akkor... Beleavatkozhatunk a bolygó múltjába, és most is ezt tesszük! Nem lehet kijavítani a hibát?

Titi hátradőlt.

- Sajnos nem. A fegyver, amit használtak, a bomba elvén működött. Nem egyszerre, nem is egységesen hatott a rendszerre. Igazából az a rendszer nem is létezik már, mert a felkavarodott időörvény egyszerűen széttepte. Mi most egy olyan idősíkban tartózkodunk itt, amely végül az egyensúly egyetemes törvényének alárendelve alakult ki. A robbanás ez idő szerint meg sem történt, de nem is fog, mert a faj, ami megalkotná a bombát, ki sem fejlődik. Nincs mód helyrehozni a hibát. Tudod, miért olyan hiányosak az ásatási paletták? Mindenki érzi, hogy baj van az egész képpel. Túl sok minden hiányzik. Ha itt magas fejlettségi szintű civilizáció tevékenykedett, hol vannak a városaik, hogy lehet, hogy a fejlődési láncból nem csak szemek, hanem egész szakaszok hiányoznak? A válasz egyszerű. Az idő. A robbanás bizonyos dolgokat eltörölt teljesen, bizonyos dolgokat pedig egy korábbi

állapotukba taszított. Nincs rá magyarázat még, de úgy tűnik, nem létezhet valami egy időben két helyen. Azért nincsenek városok, mert az építésükhöz használt anyagok ebben az idősíkban még csak ércformában vannak jelen. És nem létezhet az acél, ha még ki sem fejlődött a technológia, ami létrehozta.

Titi kortyolt az üvegből, Jens pedig lehangelten foglalta össze:

- Ez a rendszer tehát már csak egy kripta, egy faj hibájának demonstrációja. Nem azért vagyunk itt, hogy helyrehozzuk, amit nem is tudnánk, hanem hogy lerójuk tiszteletünket az öngyilkos faj előtt, mely a bölcsőben ölte meg önmagát.

A Xenoida intett.

- Nem tudom, mire céloz, de az érzelme hullámaidból ítélve megértetted. Most mennem kell, lejárt a szünetem. Azért azt hadd mondjam el neked, hogy van még remény.

- Mármint?...

- Nem messze innen egy másik csoport talált egy élő fajt, amely talán elég erős, hogy benépesítse ezt a bolygót. Még elég primitívek, de megvan az esélyük.

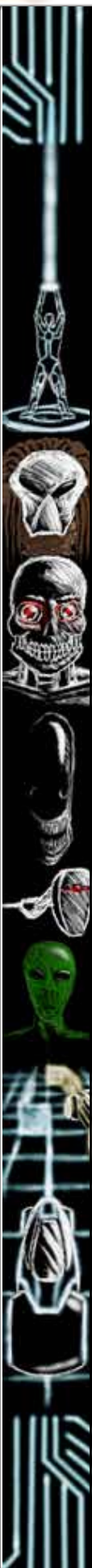
Titi felállt, majd elkacsázott a kijárat felé. Jenset annyira felkavarta a beszélgetés, hogy még egy negyedórán keresztül csak ült, próbálva megemészteni az új információkat. Gondolatban végigpörgette az évszázadokat, látta maga előtt a krízist, a kezét, mely létrehozta, és aktiválja a pokoli fegyvert.

Odakint a nap erőteljes ragyogásában most más szemmel nézett a tájra. Egy halott bolygó. Nem - javította ki önmagát. Egy meg nem született élet.

Amint a piramis felé tartott, kezdte globálisan látni az egész tervet. Eddig valahogy nem érdekelték a részletek, eszébe sem jutott, hogy mi célja is van a monumentális körakásnak. Egy információközlő gyűlésen a Szövetség elméi pedig beszéltek erről, de nem voltak hangzatos szónoklatok, se hatásvadász, öndicsérő bevezetők, csak mintegy mellékesen megemlítették jövetelük célját. Kezdte érteni, miért így történt. A vezetők nyilván már akkor tudták, vagy legalábbis sejtették a rendszer múltját, illetve jövőjét, nyilván úgy gondolták, ez nem éppen dicsérendő, vagy követendő dolog. Szerteszét a rendszerben több csoport is dolgozott, csak itt a Kék bolygón is legalább huszonhét, különböző feladatokkal ellátva. Ők építettek, de Jens egy kollégája, aki szintén regisztrátorként dolgozott, egy olyan csapat tagja volt, akik például a bolygó bioszféráját tanulmányozták. Jens a saját küldetésük céljaként egy üzenet hátrahagyásaként emlékezett. Rémlített neki, hogy a bolygó legintelligensebb fajával már felvették a kapcsolatot, tanítják is őket, de nem emlékezett pontosan, hogy miben is nyilvánul ez meg. Itt csak a Xenoidák, meg ők dolgoztak, nyilván ennek is oka volt. Egy régebben látott tervrajzra próbált visszaemlékezni, a piramis építési fázisainak dokumentációjára, így lassan felderengett neki egy emlék. Valamilyen bonyolult módon rejtjelezték üzenetüket, amit az időben rejtettek el oly módon, hogy a bolygón élő faj jelenlegi fejlettségi szintjénél jóval magasabbra tették a mércét. Ha a faj eléri a fejlődésnek azt a fokát, mikor már képes lesz technológiájával feltárni, elemezni a piramisokban elrejtett üzenetet, tervük befejeződik.

Jens csettintett.

Azon törte agyát, mit is tartalmazhat az üzenet, de erre végképp nem emlékezett. Kicsit szégyellte magát, hogy annak idején nem figyelt jobban. Viszont így megértette, miért van szükség a hatalmas építményre. Egy időtálló tárolóhelyre volt szükségük, amit nem lehet elveszíteni, vagy könnyedén megrongálni, netán megsemmisíteni. Úgy emlékezett, hogy a bonyolult rejtvény egyik része a

bolygót körülvevő űrben van, valamilyen összefüggés volt a csillagok állása, a piramisok elhelyezkedése, és azok belső helyiségeinek elhelyezése között is. Egy Xenoida biztosan el tudná neki magyarázni érthetően, de most nem akarta ilyesmivel zaklatni társait. Igazából ez nem is az ő asztala volt, neki annyi csak a feladata, hogy megörökítse a különböző említésre méltó dolgokat. Szeméhez emelte a kamerát ismét, elindította a felvételt, majd lassan sétálva megörökítette a piramist újra, de nem volt kedve beszélni.

Jhet mosolyogva figyelte a kisfiút, amint az egy szelet süteményt lebegtetett a tányérja fölött.

- Ez nagyon látványos.
- Tudod, mi jutott eszembe?
- Elképzelésem sincs.
- Hogy vajon fogok-e tudni majd repülni.

Jhet meglepetten nézett fel.

- Miért akarnál te repülni?

Anthas vállat vont, mire a sütemény visszapottyant a tányérra.

- Miért ne? Tudok nálam jóval nagyobb tárgyakat mozgatni, lebegtetni mindenféle Xenoida szerkezet segítségével nélkül, miért pont magamat ne tudnám felemelni?

- Veszélyes lehet.
- Ugyan... Gyere, mutatok valamit.

Jhet aggódva követte a fiút. Nem volt egyszerű a felügyelet, Anthas a korához képest is nagyon szeleburdin tudott viselkedni. Csak azért hallgatott rá valamelyest, mert rokon lelkek voltak, nem felnőttként kezelte, ahogy ő sem kezelte védencét gyerekként.

Anthas körülnézett, aztán magabiztosan indult el az ásatás felé. Nowa professzor éppen lelkesen magyarázott a csoportjának, amikor odaértek. Őket nem vette észre, mivel nekik háttal állt, de a csoportból többen is intettek feléjük. Szerte a földön kiterített ponyvákon csontvázak hevertek, Anthas somolyogva nézett Jhet felé. Mielőtt még rászólhatott volna, Anthas összpontosított, mire az egyik csontváz lassan, bizonytalanul megmozdult. Először felült, kicsit kavargott a csontjai, míg lassan minden a helyére került, aztán felállt, és Nowa professzor mögé lépett.

A csoport tagjai kikerekedett szemekkel figyelték a mutatványt, de a professzor annyira az előadásába merült, hogy nem vette észre a mögötte ácsorgó csontvázat. Széles taglejtésekkel magyarázott, a kreatúra pedig minden mozdulatát leutánozta. Jhet elvörösödött igyekezetében, hogy fel ne röhögjön, de nem tudta levenni a szemét a látványról. A csoportból többen is kuncogtak már, egyesek elfordulva köhögést mímelték, próbálták elfojtani nevetésüket, de kezdtek alulmaradni a küzdelemben. A csontváz ekkor leemelte koponyáját, majd Nowa professzor válla fölött tároggni kezdett, mintha beszélne.

Ezt már senki nem bírta ki, hangosan felnevettek, a professzor zavartan nézett rájuk.

- No de... Mi olyan vicces azon, hogy... hogy...

Az árnyékot látta meg először. Sarkon pördült, hirtelen mozdulatával elsöpörve a csontokat, mire a jelenés szét hullott. Anthas kétrét görnyedve nevetett, Jhet próbált szigorú arcot vágni, de képtelen volt rá. A professzor arca elsötétült.

- Ez már a halottgyalázás kategóriájába tartozik, fiatalok, hogyan merészeltek?...

Jhet a térdét csapkodta.

- Halottgyalázás?! Már ne vegye rossz néven prof, de az, hogy a fényre rángatja néhai barátainkat, az meg egyenesen sírgyalázás!... Anthas, fuss az életedért!

Rohanni kezdtek botladozva, mire Nowa a jegyzet-tömbjét vágta utánuk. Futottak egészen a piramisig, ott a forró homokba rogyva nevettek erőtlenül. Jhet vállon veregette Anthast.

- Nem tudom, mit akartál bizonyítani ezzel, de... rég szórakoztam utoljára ilyen jól!

Anthas elmosolyodott.

- Láttad? Egy egész csontvázat tudok mozgatni akár szinkronban, pedig az minimum kettőszázhetven csont. Még csak ki sem fáradtam. Láttad már a homokszobraimat? Akkor építettem őket, amikor idejöttünk, és még mindig állnak.

Jhet bólintott.

- Igen, tudom. Rég szét kellett volna hullaniuk, hiszen a homok száraz, semmi sem köti össze a szemcséket, mégis állnak. Gyönyörű fraktálok.

- Igen. Azért állnak még, mert én egyben tartom őket. Mind a kilencet egyszerre, nagyon hosszú ideje. Semmi koncentrációt nem igényel, még ha alszom, akkor is egyben maradnak.

Jhet elkomolyodott.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- A repülésről beszélgettünk. Hidd el nekem, hogy képes vagyok rá.

- Elhiszem. Komolyan mondom, hogy elhiszem, de azért nem ártana, ha gyakorolnál előtte, mielőtt az égre törsz.

Anthas felnevetett, aztán felpattant, és villámgyorsan mászni kezdett a piramis oldalára erősített szervizjárdán.

- Majd meglátod!

- Várj meg! Hallod, kishaver, várj már!

Azonnal utána indult, de bármennyire is igyekezett, jóval lassabban tudta csak követni. Anthas három méteres ugrásaival nem vehette fel a versenyt, hamar elég komoly előnyt szerzett. Aggódva mászott tovább, rosszat érzett.

Anthas közben elérte az utolsó kört, a piramis tetejénél felépített bonyolult térbeli idomot, aminek a segítségével majd a helyére rakják a piramis aranycsúcsát. Neki rugaszkodott, és három hatalmas ugrással a tetejére hupant. A kilátás lenyűgözte most is, bár nem először látta már a tájat. Eddig azonban mindig valamelyik űrhajó kivetítőjén keresztül nézte ezt, ebből az optikából még sohasem láthatta egyben az egészet.

Mélyet lélegzett, behunyta a szemét, és koncentrálni kezdett. Érezni akarta az alatta húzódo teret, a belefoglalt mélységet, az egész látható légteret maga körül, de valami mást érzett meg. Csukott szemei mögött képek villantak fel gyors egymásutánban, épp csak felfogta, már váltott is, és zúdult agyába a rengeteg információ.

Látta a bolygó uralkodó fajtát hatalmas csatákban, öldöklő küzdelemben, látta őket győztesen menetelni, és megverve menekülni, látta szörnyű gépeiket, amint tépik a bolygó felszínét, felgyűjtják a levegőt, hatalmas kerekkel tengelyig gázolva a vérben, lángoló szárnyaikkal titokzatos hieroglifákat írni az égre, látta a némán sikoltó, felperzselt sötétséget füstölgő városaik fölött, hallotta a bombázók személytelen üvöltését, a rakéták gyilkos visítását, amint egymás felé száguldanak, és látta a gombafelhőket, amint a létezés szétépik egyre nagyobb hullámokat vetve az időben, mígnem az egész kavargás egy sötét tornádóvá válva felszippanja az élet utolsó morzsáját is.

Anthas arcán könnyek gördültek végig, testét egyre fényesedő burok ölelte körbe, amelyben felemelkedett, de nem volt tudatában. Jhet még mindig túl messze volt, hiába ordított neki, hiába kért segítséget, az idő megállni látszott. A kisfiú elméjében kihunyta a fény, vele

együtt eltűnt a fényburok is teste körül, ő pedig lezuhant az emelvényről, apró teste a köveknek csapódott, és három körrel lejjebb állt csak meg.

Órákkal később még mindig csend honolt a tájon. Leállítottak minden gépet, és egymással sem igen beszélgettek. A tragédia árnyéka elhomályosította gondolataikat. Az emberek a két hajó közti téren gyülekeztek, várva, hogy a Xenoidák mondjanak végre valamit.

Az égen már látszottak a csillagok, mire az egyik kivetítő kivilágosodott, rajta egy Xenoida arca jelent meg.

- Üdv! Anthas állapota válságos, de mindent meg-

teszünk a gyógyulása érdekében. Kérek mindenkit, hogy térjen pihenni!

Páran lassan elindultak a pihenő sátrak felé, de többen ott maradtak a téren.

A Xenoida űrhajó belsejében az apró lény fejcsóválva fordult el a külső kamerák képétől.

- Szörnyű lehet telepátia nélkül ilyen mélységű érzelme- ket egyedül elviselni... Na jól van társaim, tegyünk csodát a kedvükért! Mindannyiunk kedvéért. Ha az Anthas ember meghal, nem tudom, honnan szerzünk másikat...

Xenohep

Túl sokat tudsz 2. - A következő célpont

Fehér Hollót rémálmok gyötörték. Izzadtan dobálta magát ágyában. Felesége, Őszi Szél ijedten ébresztgette férjét. Az öreg indián magához tért.

- Még nincs vége! - zihálta.

Felkelt az ágyból, pipáját megtömte száraz dohánnyal, és kiült a szabad ég alá. A csillagok fényesen ragyogtak.

Fehér Holló meggyújtotta az összezúzott dohány- leveleket. Az izzó, vörös parázs megvilágította ráncos arcát, s csendesesen magában elmélkedett. Nyugalom járta át testét, és bár nem akarta, meditatív állapotba került.

Egy sziklán találta magát. Alant zöldellő völgy húzó- dott, melyet kristálytisza, csobogó patak szelt ketté.

- Elbuktunk - szólalt meg Fehér Holló, anélkül, hogy oldalra tekintett volna.

- Nem, még van remény - válaszolt Vörös Sólyom. - A Nagy Szellemeink gondoskodnak mindenről. A tekercs ugyan rossz kezekbe került, de nem marad ott sokáig.

A két indián hosszasan szemlélte a gyönyörű tájat. Madarak daloltak, szarvas dörzsölte agancsát a fához, friss levegő járta át a vidéket, a dohány illata...

Denzel Kimontot bosszantotta, hogy nem végzett elsőre tökéletes munkát. Hydra, a magyar hacker könnyedén törölte a képeket a portlandi egyetem szerveréről, de Jonathan Jackson ismerőse komoly fejtörést okozott neki. Az e-mail címe alapján azonosították a tulajdonost, ám a fiókját feltörni nem volt egyszerű feladat, ugyanis a nő rendszertelen, rövid időkre csatlakozott az internetre, majd rögtön bontotta a kapcsolatot, és valószínűleg számítógépét is kikapcsolta. A hacker kínjában az asztalt verte. Végül sikerült belépnie a gépre, de sehol sem találta a képeket, viszont felfedezett egy aprócska progra- mot.

- A franca! - vágott Hydra ismét az asztalra.

- Megtaláltad a képeket? - kérdezte Kimont.

- Nem.

- Jackson elküldte...

- Nincs rajta semmi. A prof kis barátja olyan programot használ, ami fizikailag is mindent töröl a gépről. Ha volt valamije, sosem tudjuk meg. Viszont meg van a címe - húzogatta biztatón a szemöldökét a hacker.

- Miért mindig nekem kell elvégezni a piszkos munkát?

Kimont útja Pécs külterületére vezetett. Falusias környezet fogadta. Megtalálta az utcát és a házat a fehér kerítéssel. Leparkolt, kiszállt a bérelt kocsijából. Körülnézett, majd az autóból kivette a térképet, hogy megbizonyosodjon, jó helyen jár.

Hirtelen hangot hallott a háta mögött. Megfordult. A ház ajtaja nyitva, és a kapuban ott állt a keresett nő. Denzel közelebb ment hozzá.

- Beszél angolul? - kérdezte a férfi.

- Igen. Kicsit. Segíthetek?

- Eltévedtem. Szeretnék eljutni a belvárosba. Megköszönném, ha útbaigazítana.

Közben Kimont a zsebe felé nyúlt. Egy nagy, fekete kutya vadul ugatni kezdett a fehér kerítés mögött.

- Elnézést. Jobb, ha becsukom a kaput. Jámbor jószág, nem tudom, mi lelte.

Mozgolódás támadt az utcában. Autók jöttek-mentek, a szomszédasszony kinyitotta az ablakot, egy másik a fűnyíróját tolt ki az udvarra.

Denzel úgy döntött, inkább éjjel tér vissza. Éppen elköszönt, amikor a nő hatalmasat tüszentett.

Vörös Sólyom pipára gyújtott, szertartásosan átnyúj- totta Fehér Hollónak, aki pőfékelt vele egyet-kettőt, majd visszaadta.

- Mi lett a professzor ismerősével? - kérdezte Fehér Holló.

- Semmi.

- Semmi?

- Semmi. Jonathan barátja elkapta a nagyon ritka Cyrus vírust, s megfertőzte Kimontot. Ez a betegség rendkívül gyors lefolyású. Kimont visszament a hackerhez, estére pedig mindketten meghaltak.

- Akkor a nő is...

- Nem. Megivott három csésze parlagfűteát, másnapra már sokkal jobban volt. Sámánvér folyik az ereiben. Ti ketten beszélgethettek egymással.

- És az emberiség titka?

- Az már egy másik történet, barátom.

Fehér Holló hirtelen magához tért. Egy kicsit nézte még a csillagokat, majd visszabújt felesége mellé az ágyba.

A nő mély álmából ébredt. Kaparászásra lett figyelmes. Felkelt, felöltözött, kinyitotta az ajtót. Nagy, fekete kutya- ja lelkesen csóválta a farkát, szájában különös fémhengert tartott.

Kint hajnalodott. A nő összekapta a hátizsákját, betette a hengert, és elindult ősei rejtélyes barlangja felé a hegyre.

Mab Tee

Harc nélkül

Technikailag egy amatőr csillagász fedezte fel legelőször a közeledő objektumot. Órákig tanulmányozta, fényképezte, számításokat végzett, és már minden dokumentáció készen állt, hogy a nyilvánosság elé tárja, amikor az összefüggések egy olyan láncolatát fedezte fel, aminek jelentőségét felfogva szinte azonnal szívrohamot kapott. Holttestét a jegyzeteivel együtt csak hetekkel később fedezték fel, de akkor már rég mindegy volt.

Az AO bolygó különböző pontjain pár perces eltéréssel észlelték az objektumot; azonnali hírebargót rendeltek el, a lakosságot folyamatosan félretájékoztatták, ködös történeteket előadva egy szikkadt meteorról. Minden nemzet már szinte a zsebében érezte a sikert, amikor a közeledő „meteor” sugározni kezdte jeleit, közben szabályszerűen pályára állva. Mire a politikai vezetőknek sikerült kimagyarázni, hogy egy közönséges szikla miért is sugároz kódolt üzenetet, főleg a jelen kor technikai adottságának megfelelően, célzottan rádióállomásokra küldve minden hullámhosszon, addigra már nagyjából mindenki tisztában volt azzal a bolygón, hogy történelmi fordulópont következik. Ebben nem is tévedtek.

A hibát ezután követték el.

Az Epsilon elnök kiadta az utasítást a hadügyminiszternek, aki azonnal összeállította a megfelelő csapatot. Pénz nem számított. A Gamma elnök nem hamarkodta el a döntését, összehívta tanácsadó testületét. Arcán töprengő arckifejezéssel hallgatta órákig a különböző nézetekből adódó, egymásnak néha ellentmondó álláspontokat.

- Bármi is ez - kezdte egy Gamma tudós - nyilvánvalóan tudatos tervezés alkotta tárgy! Fejlettségi foka nagyobb is talán, mint a mi civilizációnké, ezért javaslatom, hogy tanulmányozás céljából gyűjtsük be! Sokat tanulhatnánk...

- Marhaság! - szölt közbe a Gamma hadügyminiszter - A jeleket bár még eleddig nem tudtuk megfejteni, teljesen egyértelmű, hogy hadüzenet! Különben miért nem teszik egyértelművé jövetelük célját? Javasolom az azonnali megsemmisítést!

Az Alfa ország legkiválóbb űrhajósai és tudósai már útra készen álltak, az engedélyt is megkapták. A nép büszkeségtől dagadó mellé nézte a média képernyőit, mikor bejelentették az indulást. A Kappák titkos hírszerzése persze mindenről tudott, így az ő hajóik is készen álltak. Egy tudósokkal megtömve, meg egy legmodernebb fegyverekkel felszerelt katonai cirkáló.

Kísérőnek és megfigyelőnek. Természetesen.

A Béták kettős napjuk felé nézve borultak arccal a földre Neugához imádkozva, hogy világosítsa meg elméjüket; mi célból jöttek az idegenek, vagy idegenek-e ők egyáltalán? Az Iota miniszter a rendkívüli helyzetre való tekintettel hívta össze a csúcstalálkozót. A szövetség minden tagja izgatottan tolongott a tanácssteremben, ahol a környező kivetítőkön látszottak az Alfák, Kappák űrhajói, valamint a Delta műholdak fotói. Ez utóbbiak ragadták meg leginkább a jelenlévők figyelmét. Egy tudóscsoport izgatottan magyarázott, de jó negyedóra múltán apránként mindenki megértette, hogy fogalma sincs senkinek, mit is látnak. Ha, talán, feltételezések szerint, noha, meg ámbár, de semmi konkrétum. A nagy felbontású képeken egy gyönyörű, a kettős nap fényében türkizkéknek látszó,

hatalmas idom látszott, amelyet áttetsző „aura” vett körül, de érdekes módon ez nem követte az idom formáját. Áramvonalas test, gömbölyded formák, amelyek rengeteg művészt megihlettek szerte a világban.

Készültek festmények, fotómontázsok, fantáziarajzok, képeslapok, nyomtatott pólók, bögrék. Megalakultak az első csoportok, akik meggyőződése szerint az idegenek csakis jó szándékúak lehetnek. Az AO népe bizakodva tekintett a jövőbe.

Mindezen közben az Omega tudósok összeállítottak egy jelsorozatot, aztán nagy teljesítményű adóikkal megcélozták a valamit. Pár perces adás után az idegen objektumról áradó adások megszűntek, az éter elcsendesedett. Az Alfa, Kappa hajók már a közelébe értek, gyanakodva figyelték, meg egymást is. Sokáig nem történt semmi. Az objektum nem reagált közelségükre semmilyen módon, csak némán úszott a bolygó felszíne felett a közönyös űrben. Napok teltek el minden eredmény nélkül, végül a Kappa hajón dolgozó tudósok vezetője nem bírta tovább, és hívta az elnököt.

- Uram, ha nem mehetünk közelebb, semmit nem tudunk meg! Ez csak a készletek esztelen pazarlása!

Ez így elégnek is bizonyult, mint indok. Megkapták az engedélyt, végre újra elindulhattak. Az Alfák persze azonnal követték őket; tulajdonképpen, bár érdekeik eltértek, ugyanazt akarták - maguknak. A valami több négyzetkilométer kiterjedésű hatalmas teste közelebről sem nyújtott semmilyen információt. Egy Alfa tudós úgy fogalmazott: olyan, mint egy hologram. A dimenziói elmosódtak, mintha az alakját is változtatta volna, bár ennek a lézerrel rendszeresen mért adatok ellentmondtak.

Senki nem mondta ki, de valahogy megnyugtató érzést keltett a tudat, hogy nem csak ők vannak itt most. Valamiféle falakaöntudat kezdett épp kibontakozni, egyfajta bajtársiasság, amikor baj történt.

Hogy a rakétát ki indította el, kinek a parancsára, az örökre a feledésbe merült. Még az sem derült ki egyértelműen, hogy Alfa vagy Kappa hajó lőtte ki, de mindannyiuk vére jéggé dermedt, amint a vörösre festett romboló szerkezet az idegen objektum egyik központi kiemelkedése felé indult. Minden akadály nélkül átsuhan az optikailag érzékelhető külső aurán, majd iszonyatos pusztítást végzett az objektumon megcélzott területen. Burkolatának darabjai, mint milliárdnyi színes üvegtárgy záporoztak szerte, a torpedó ütötte résen pedig valamilyen gáznemű anyag ömlött szabadon az űrbe. Az Alfa hajó még tudott pár nagy felbontású képet csinálni, amiket el is küldött, aztán a következő pillanatban a meglőtt objektum aurája vörössé vált, robbanásszerűen kitágult, elsöpörve a közelében lebegő, hozzá képest parányi hajókat.

Az Epsilon hadiflotta készen állt, elnökük szeme lángban égett. A birtoklási vágy lángjától.

- Hozzák le! Kell nekünk! Senki nem teheti rá a kezét! Micsoda lehetőség?...

Az Epsilon hadiflotta pedig ment, körbevette a parancs szerint, őrizve, hogy senki más ne mehessen a közelébe. Arra gondosan ügyeltek azért, hogy ágyúik célzómezéjébe még véletlenül se kerüljön. A nemzetek gyászolták halottaikat, a fórumokon ádáz viták folytak okokról,

tényekről, hibákról és hőstettekről. A médiában elterjedt az Alfa elnök egyik nyilatkozatában elhangzott elnevezés, így az objektumot lassan mindenki „a roncs”-nak hívta. Az Alfa kutatóhajó által elküldött utolsó képeken láthaták a roncs belsejének egy kis részét. Két-, talán háromszintű belső fedélzetének képeit tanulmányozva a szakértők arra megállapításra jutottak, hogy az idegenek méreteikben, felépítésükben nem lehetnek nagyon eltérőek tőlük. A szerkesztet repült berendezéseket az Epsilonok begyűjtötték, majd további vizsgálat céljából titkos katonai laboratóriumokba vitték. Minden vezető eredményre várt. A kutatásokat végző tudóscsoport vezetője kissé rezignáltan és meglehetősen nyugodtan bámult a képernyőről az elnökre, aki nyájasan kérdezte.

- Mi hírrel tud szolgálni nekem?
- Elnök úr... ez csak a szokásos.
- Mit ért azon, hogy szokásos?

A tudós egy vékony, hosszúkas tárgyat tartott fel fáradtan mosolyogva.

- Ez onnan származik. Veszélyesnek látszik, pedig ártalmatlan. Ez egy gázüzemű töltőtoll. Ez itt... ez pedig egy edény, egy közönséges üveg pohár egy darabja. A rajta lévő szennyeződést analizálva megállapíthattuk, hogy egy szintetikus folyadékot tartalmazott, amelyet akár még mi magunk is elfogyaszthatnánk minden probléma nélkül. Talán egyfajta üdítőital.

Az elnök visszanyelte azon szavakat, amelyeket legszívesebben teli tüdőből ordított volna, ehelyett csak közelebb hajolt a képernyőhöz.

- És mondja maga... mondja, mi van a többi tárggyal?

- Elnök úr én... Láttuk a videókat, a felvételeket, a torpedó bezúzta a hajó fedélzetének 3 szintjét, szerkesztőráva az űrbe ezeket a tárgyakat, amiket szemmel láthatóan használtak a mindennapi életük során, mégis azt kell mondanom, hogy...

- Hogy mi? Hogy mi?? - ordította az elnök, mire a tudós arca megfeszült.

- A hajón nincs élet. Nem is volt, a támadás előtt sem. Üres.

Megfordult egy pillanatra, majd egy gyűrött papírlapot tartott maga elé.

- A jelentések szerint a hajó burkolata regenerálódni kezdett, mintha khm... gyógyulna. Egyelőre nem tudok szakértői véleményt mondani. A regenerálódás üteme lassú, körülbelül két hétig fog tartani. Ez alatt az idő alatt bejuthatnánk a belsejébe további vizsgálatok céljából.

Az elnök arca szinte varázsütésszerűen változott meg. Mosolyogva nyúlt a megszakító gomb felé, aztán a meglepett tudósra kacsintott.

- Remek munkát végeztek. Minden támogatást megkapnak a továbbiakban is, csak kérniük kell.

Még azon a héten indult a kutatóhajó.

Epsilon nagyhatalomként kisajátította a roncsot, nem is igen palástolva szándékait, ami egyre feszültebb politikai helyzetet teremtett. Új szövetségek kötöttek, remegő indulatok hullámzottak a látszólag békés felszín alatt. A nagy gondolkodók kérdéseket tettek fel, és megpróbálták rájuk válaszokat adni. Miért engedte be a hajó védelmi rendszere a torpedót? Miért csak utána „lőtt” vissza? Megtorlásokképpen? De ki torolta meg, ha nincs is élőlény a fedélzeten? Miféle hajó ez, ha ilyen iszonyú fegyverzete van? Hadihajó? Akkor hol a légénység? Hol a flotta, amelynek tagja? Kérdések tömkelege, mind mind válasz

nélkül maradt. Az Epsilonok behatoltak a hajótestbe a résen át, végigjárták a kies fedélzeteket, mindent dokumentáltak, aztán visszaszálltak hajóikra. Rengeteg új adatot szereztek, de ami az Epsilon tudóscsoport vezetőjét leginkább érdekelte, az nem volt köztük. Utolsóként lépett ki a tátongó résen olyannyira a gondolataiba merülve, hogy kis híján sétálni indult az idegen felszínen. Egy katona elnéző mosollyal fogta őt könyvéken, és terelte a leszálló egységhez.

A tudós gondolatai közt elveszve járkált fel-alá lakrészében. Tudták már, hogy a hajó valóban kihalt, szó szerint, de még ha lett is volna bárminemű élet rajta, a támadás során elsőkő gáz hiánya nyilván végzetes csapásként hat rá. A gáz a legközségesebb levegő volt egyébiránt. Olyan, amelyet ők maguk is lélegeztek, az AO népe. A roncs felszereléseit vizsgálva láthatták az ajtók, ülőalkalmatosságok méretéből és formájából, hogy az idegen faj nagyon is hasonlóan nézhet ki. A tudós megállt egy pillanatra, és felvonta szemöldökét.

Vizsgált nem találtak hibernátorokat, se a mindennapi élethez szükséges alapvető felszereléseket. Se élelem, se ruházat, se lakrészek, se raktárak, se orvosi szoba, semmi az égvilágon, de ami a legzavarbaejtőbbnek tűnt, hogy a hajóra vezérlőtermet sem építettek. Az egész belseje ismerősnek tűnt a méretek, formák miatt, ugyanakkor nyilvánvaló az alapfelszerelés hiánya. Lehetetlennek tűnt meghatározni a hajó funkcióját. Idejön, de nem támad, meglövik, mire erejét demonstrálandó elsöpri a támadóit. Nincs légénysége, szemmel láthatóan soha nem is volt, mi a fenét keres hát itt? Hírvívő futár? A rádióadást már megfejtették, de azon kívül, hogy a tízes számrendszer különböző kombinációit felhasználva pontosan leírja az univerzumot alkotó ismert elemek képleteit, mást nem közöl. A támadás során szerterepülő tárgyak listáját nézte ezek után. Íróttoll, üres papírlapok, különféle kéziszerszámok, működésképtelen műszerek, mint például légnymás- vagy sugárzásmérő, egy ősinek tűnő rádió, szintetikus poharak, evőeszközök, semmi személyes. Valakik, valahol megépítették ezt a monstrumot, majd meghatározott céllal ide küldték.

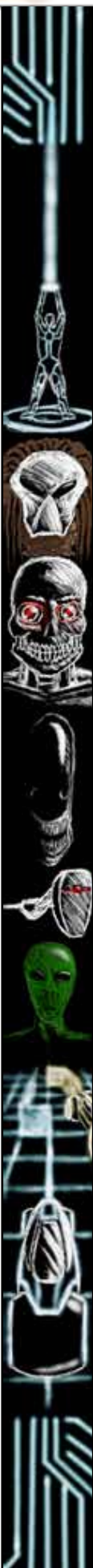
Miért?

Az idős AO lerogyott a foteljébe, és a kezébe temette az arcát. Előbb-utóbb megszerzik a hajó fegyverzetét, mind-egy is, hogy az ki lesz, onnantól azok lesznek a szuperhatalom. Ha valóban idejön az a faj, esetleg hódítási szándékkal, amely a hajót építette, egyenlő esélyekkel küzdhetnek ellene. A saját fegyverzetükkel. A tudós inkább leharapta volna a nyelvét, minthogy kimondja hangosan, de úgy érezte, nem fogják megfejtetni a hajó titkát, és a fegyvereit sem fogják felhasználni így. Emellett sötét gondolatok kínozták, mert megsejtett valamit az igazságból, de nem maradt ideje, hogy elmondja.

A háború kirobbant.

Az űrben kezdődött, amikor az Epsilon vezérhajó kilötte a diplomáciai küldöttként érkező szövetségi hajót, fedélzetén több nemzet vezetőivel, azután az AO-n folytatódott. Támadás, megtorlás, agresszió, terror, amely minden nemzetet elért végül, mígnem hónapokon át tartó világhévíz következett. Néha egy-egy csoport megpróbálta megkaparintani a roncsot, vagy legalább megsemmisíteni, de a végeredmény mindig ugyanaz lett. Vagy egymást lötték halomra, vagy aktiválták a roncs védelmi rendszerét, ami aztán lesöpörte őket vörösen fénylő aurájával.

A fényvillanások egyre ritkultak az AO felszínén,

odalenn egyre kevesebb érték maradt, amiért küzdeni lehessen, a roncs pedig elérhetetlenné vált az utolsó úrhajó szétlövésével. Az életben maradtak már cél nélkül harcoltak, amíg készleteik ki nem fogytak, akkor eldobták fegyvereiket, és zokogva rohantak a kiégett felszínen porladó romok közé; a szégyen égette arcukat. Az éjjelek sokkal sötétebbek lettek a villamosság megszűnésével, így jól kivehetővé vált az égbolton a némán felettük lebegő roncs. Káprázatosan szép látvány volt, mint egy csiszolt gyémánt, az ég bársonyán heverő legszebb ékkő.

Gyűlöltek.

A hidegségéért és a közönyéért.

A Béta Egyesült Törzsek vezetője hátra hajtotta csuklyáját, felemelte karjait, így várva, hogy elhalkuljon a moraj.

- Testvéreim! Neuga egy jelet küldött nekünk! Megérkezett a válasz, amire mindannyian oly' régóta várunk! Az AO népei elfelejtették Neugát, és Neuga elfordult tőlük! Az AO népei meggyalázták a földet, és a föld most kiveti őket! Az AO népei nem látták a jelet, pedig ott van most is! Neuga megadta a választ!

Különös szerkezetet toltak be egy kis taligán, amit fiatal

Béták hamar összeállítottak, majd a háttérbe húzódtak alázatosan.

- Ez itt egy gép. A neve rádióvevő, amit a modern világ lakói használtak, az AO bűnös népei, míg aztán hatalomvágyuk el nem emésztette őket. Eme szerkezet képes beszélni hozzánk. Rajta keresztül Neuga üzenetét hallhatjuk. Figyeljete!

Az idős Béta eltekerte az erősítő gombját, mire a teremben szétömlött egy félelmetes statikus háttérzaj, amiben egyetlen szó ismétlődött tisztán, érthetően, és teljesen nemtelenül. Odafenn az idegen hajó sérülései már majdnem teljesen eltűntek. Pásztázó sugarai végigsimogatták a megtépzott AO-t. Az opciók immár megfelelőek voltak, így a következő utasítás szerint aktiválta jeladóit ismét. Erről mit sem tudva a Béták elmosolyodtak, és kettős napjuk felé nézve borultak arcra, hálát adva Neugának, aki a gép segítségével továbbra is biztosította őket arról, hogy:

- Vége.

Xenothep

A melankólia öt kardja

Gorviki gyilkosok köröttem könnyű léptekkel keringtek, halálos ódámhoz ihletet én táncotok tüzéből meríték.

Egy. Rubin cseppek zápora hiú, botor büszkeséged ára, fizettél s gyarló lelkedet a dermesztő enyészet várja.

Kettő. Téged a harag folyó mi elsodor, magával ragad, éles acélom megváltás és testedből rőt forrás fakad.

Három. A becstelenség vagy méreg, tű, mi téged megalál, hűvös ujjá szorítja torkod édes csókja a bénító halál.

Négy. Néked villám lábad a félelem démona elől futhat, ezüst villanás, halk sóhajjal szellemed már pokolra juthat.

Öt. Az áruló nő vagy kit én mindennél jobban szerettem, ódon törömmel egybeforrsz, szívedért acéllal fizettem.

bel corma

Megfakult érzelmek

Kékesfekete bársonyba öltözött a rideg táj
Fák néma sziluettje mélabús és kopár.
Csillagok hullnak kozmosz sóhaja gyanánt
Éjsötét ábrándok játszi fűjják el a Magányt.

Hamuszürke fellegekből madarak peregnek
Gyöngyöző énekiükkel érzelmeket temetnek.
A rózsá, mi előbb még pompájában szikrázott
Azóta már fakó színűre fájdalmasan ázott.

Ziporkázó holdak éji égen méltósággal lebegnek
De ím, most eléjük kúsztak zord, setét, nehéz fellegek.
A hegedű, mely mély érzelmek húrját pengette egykoron,
Most a víz alatt hever, egy dohos, pókhálós csónakon.

Elveszti fényét minden, mi tündöklött
Eme világon csak az elmúlás örök.
Megtört szemekből csorduló könnycseppek
Tengerbe omolván éltükért esdekelnek,

Ám a víz mélységes lelkébe fonja őket végleg
Végtelenség ölelésében dereng fel számukra a Végzet.
Cseppektől feldúsult partot nyaldosnak tenger hullámok
Ám víz helyén sugaraktól hevernek csupán csontszáraz virágok.

Vibráló színek édes egyvelege
Szépiába fakul egyszere.
Az eső, mely lelkekből kimosta a fájdalmat
Most égő sebeket maga után hagyva felszárad.

Csillangó

Lelkem a fénybe...

Lelkem a fénybe vágyódik, utánad eped...

Hat éve már, hogy itt hagytál engemet.
S én azóta gyógyítgatom lelkemet.

Mikor már azt hiszem, rendben van, a szenvedésnek vége,
akkor toppan be árnyékom, s zilálja az eredményt vérre.
S én ott állok, felnyitott szívvel, tehetetlen...

Te rám nevezsz, s azt mondod: nem lehetetlen!

Talpra lehet állni, újra kezdeni mindent!

De már nem lehet enyém ez a mindent...

Részek szakadtak ki belőle, veszték el örökre,

s én ott állok nyomorekon a sírgödörbe...

Azaz csak állnék, erőm már nincsen, az a kis reményem is,
mi volt, szertefoszlott, s a kincsem, ez a kedves, drága,
élő szívem már nem dobog...

Az életen át csoszogva, poroszkálva lovagolok.

Nincs erőm már élni, belefáradtam a létbe,
körbe-körbe forogni a mókuskerékbe, unom már az eseményeket...
Hiszem, hogy tehetek ellentük, de sohasem nyerhettek.

De ennyit rólam, a nyavalygásnak vége! Mesélj te:
mi vár az örök létbe? Fényes napsugár, simogató meleg,
vagy sötét árnyékok és fájó, rémes képek?
Mit csinálsz most? Vársz s emlékezel?
Vagy a következő léted szövőd, esetleg újjászületel?
Van újjászületés? Van örök élet? Vagy a túlvilág csak egy
nagy fekete lyuk, mi örökre elnyel téged?

Az éjszaka a miénk. Nyisd ki az átjárót, kérlek.
Látogass meg, ölelj meg, mint régen. Emlékszel még? Én
emlékszek erős, csontos kezre, melyből a szeretet áradt,
s ölelt lágyan körbe. Gyere el hozzám! Ma, kérlek!
Adj valami jelet, tudjam, hogy élet s remény van odaát,
búcsúcsókot is adj, s menj tovább, áldodd újra a Létet,
én meg hadd nyerjek erőt s reménységet.
Fájó békességet...

Örökre szeretlek:
lányod, szeretőd, anyád, feleséged...

angyalka146

Tájkép csata után (első világháború)

Ó, a fennkölt és esztétikus erkölcsök
romjain gázoló jelen!
A szétlőtt erdők maradványain lecsurranó napfény
a felszántott földön- s ben,
üres viaszbabuk hevernek, puskájukat szorongatva
lassan olvadnak...
Zilált, összetört roncsok,
felperzselt mező, megégett csontok...
Varjak jönnek, s szél fúj,
a napnak és az életnek vége,
a szél csendesen sírdogál...
Ez a csata elveszett,
de jön majd egy másik, egy új... és győzünk!...?

homoergaster

Pórusaimból

pórusaimból alternatív macskaszarzag

hol voltam? hidd el, én sem -
én sem tudom jobban!
mondd meg nekem!
(vagy ne.)

meg azt is, hová menjünk!

te hoztál a világra?
mesélj kicsit a vállaimról -
mit is raktál rájuk?
delejet? álmot?
csattanósat, ostorosat?

közhelyeket. a világot.
de te tudod. mármint TE aztán tudod!
...!!!!

várok.

elmerültem a fosványban
(hopp, ezt elérhettam? EZT elérhettem? haha!)
na, általános szokásunkhoz híven
zöldet, pirosat, kéket -

ámbráscet lennék? - haha!
csillagokból van a szemem, a karom, a hasam, a vérem, képzeld!
ezt még el fogom sütni párszor, de:
UGYANABBÓL AZ ANYAGBÓL VAGYOK, MINT A
CSILLAGOK.
(te is!)

táncolni a medúzákkal, és lepkékkel álmodni!!

várok!

Banderas

Super 8 – kis amatőr filmesek nagy bajban

Azok a filmek, amelyekben gyerekek a főszereplők, az esetek többségében igen sikeresek, még ha nem is gyerekeknek szólnak. Nincs ez másként a Super 8-cal sem, amelyben szintén kiskamaszok körül forog a máskülönböndben rendhagyónak tűnő történet. Persze a filmet lehetne hasonlítani pl. a Maradj mellettem (Stand by me) című King adaptációhoz, a ma már klasszikus E.T.-hez, A begyűjtő-höz (Returner, Ritana), vagy akár a Roswell feldolgozásokhoz. A lényeg azonban mégiscsak az, hogy a Super 8 egy határozottan élvezhető, bájos, mégis feszültséggel teli, és néhány remek akciórésszel megspékelt alkotás.

próbalnak megbirkózni a helyzettel, a másik, hogy a várost és annak lakosait miként amortizálja le a hadsereg és az idegen lény. Ezekon keresztül jutunk el a végkifejletig.

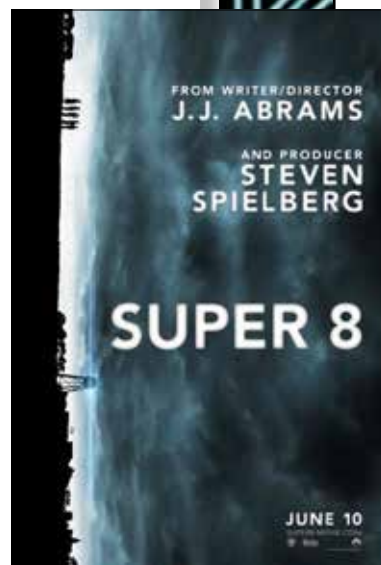
Az első fő szál egyszerűen remek lett. A gyermekszínészek teljesítménye félelmetesen jó, egyszer sem érződik, hogy erőlködniük kellene karaktereik megformálása során. Ráadásul a vasútállomáson forgatott jelenet során nem csak szereplők állá esik le, szíve szorul el az Alice-t alakító Elle Fanning alakítása láttán. Kapcsolatuk már nem teljesen gyermeki, ám még nem is igazán felnőtt. Sok dologban abszolút gyermekként viselkednek, míg más kérdésekben túltesznek szüleiken is. Vagyis, aki nem kifejezetten szereti az „idegenes” filmeket, de odavan pl. a családi drámákért, vagy az ifjúsági filmekért, annak is bátran lehet ajánlani a Super 8-at.

A második fő szál ugyan hagy némi kívánnivalót maga után, ám az is igaz, hogy túl sok újdonságot ebben a témában tulajdonképpen nem lehet felvonultatni. A balesetet (úrhajótörést) szenvedett idelátogató idegen, akit foglyul ejt a kormány, ma már nem túl vonzó mozi-téma. Egyébként is elég érdekes, hogy egy nálunk sokkal fejlettebb technológiával rendelkező faj egyszemélyes úrhajója pont akkor robban le, amikor ideér, és még csak veszjelzője sincs... Lássuk be, nem túl logikus, és nem is túl életszerű. A látvány, a korabeli „dokumentumfilmek” azonban mindezt némileg feledtetik, s ez utóbbiakból az is kiderül, hogy dr. Woodward tanár úr (Glynn Turman) miért is hajtott kocsijával a vonat elé.

A filmben kapunk még egyfajta visszatekintést is, vagy ha jobban tetszik, korlenyomatot, főként a technika és a zene világából. (Pl. a benzinkúton dolgozó srác walkman-jével kapcsolatban, mi több, az adott jelenetben még egy kevés, ironizáló társadalmi kritika is helyet kap.)

Összességében egy remek esti mozizást, kellemes kikapcsolódást nyújtó film lett a Super 8, amelyben nem csak látvány, hanem a színészi teljesítmény is határozottan értékelhető, sőt.

Jimmy Cartwright

1991. ÁPRILIS 20. - 3. RÉSZ

...egy húsz esztendőös koncert emlékezete

...Húsz esztendővel ezelőtt ebben az országban, ebben a városban pezsgett az élet. Azon a tavaszon már második éves volt a korábban nem tapasztalt friss levegő, ami fújdogált e kies honban. 1991-ben 24 éves voltam, pont húsz évvel fiatalabb, mint ma. Ezt a dátumot megelőző években kamasz kölyökként, ifjú suhancként egyre mélyebbre merültem a szubkultúrák különböző akkori áramlataiba. A nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján kóstoltam bele azokba az éppen megszülető, kibontakozó műfajokba, melyek a 90-es években kulturális és ideológiai alapokat adtak... nem csak nekem, sokaknak.

A beszélgetések szükségszerűen szerkesztve, rövidítve lettek!

3. interjú: Olasz Sándor zenei újságíró

Homoergaster: Amiért én most tulajdonképpen zaklatlak ezzel a dologgal, az a 91-es koncert, az a bizonyos egész napos fesztivál. Az emlékeid szeretném, ha elmesélnéd, ami eszedbe jut...

Olasz Sándor: Arra emlékszem, hogy a 2004-es „Föld felett a földalatti” című Szentes underground kiállításon megkerült a plakátja, így aztán vissza lehet idézni, hogy mely zenekarok vettek részt ezen. Ezen a megnyitón természetesen jelen voltam, itt a kép, ami később készült, 2005 januárjában. Ez a koncert egy verseny is volt igazából! Egy tehetségkutatónak megfelelő alkalom volt. Az egyik zsűritagra emlékszem. A *Délvilág* elődjétől, azt hiszem, hogy abban az időben „Csongrád Megyei Hírlap”-nak hívták. Egy újságíró hölgy, akinek nem emlékszem a nevére (a szignója szerint: p. bodzsár). Erről az eseményről a megyei lapban azt hiszem egy beharangozó cikk is, de konkrétan volt egy cikk róla is.

HE: Akkor érdemes lenne megpróbálkoznom a levéltárban megnézni?

OS: Biztos! Az április 20. utáni napokban jelent meg. (Erre nem került sor, mivel a múzeumban megoan a cikk, és kaptam egy fénymásolatot! – HE) Ez azért volt érdekes, mert a megyei napilapban megjelent, a városiban viszont ezeket konzekvensen elhallgatták. Tehát még két soros hír formájában sem jelent meg semmi információ, sem erről, de a későbbiekéről sem... Ha erre a koncertre vagy kíváncsi, hogy mire emlékszem, arra határozottan, hogy a *Nyers* zenekar nyerte ezt meg, aki akkoriban olyan helyzetben volt, hogy egy demója már létezett. Hogy ki lett a második, és a harmadik, talán a második az esztergomi Szépvölgy városközpont, akiknek a 2008-as kazettáját

azért vettem elő, mert az a szomorú, hogy ezen is ugyanaz a legjobb számuk, mint akkor már '91-ben játszottak: a „Pilotakeksz” című. A rákövetkező években sem tudtak ennél jobbat írni! Azt hiszem, a harmadik pedig az orosházi *Kulturális szemle* lett. Ők többször felléptek utána Szentesen, őrzöm két-három kazettájukat. Ahogy elnézem a plakát fotóját, ez valahogy kiesett nekem. Miért is volt ez nekem érdekes... koncertekre jártam én már azelőtt is! Ugye a zenekarok felmentek a színpadra, leadták a műsort, kimentek a művészbejárón, a közönség meg hazament. Ez meg merőben más volt a megszokottnál, mert jöttek-mentek a zenészek, a közönség között, felbódóva, felszabadultan. Anélkül, hogy tudtam volna, hogy erről a fesztiválról írom életem első cikkét, beszédbe elegyedtem a *Tükör* c. akkori újság egyik munkatársával, aki szintén itt volt. Hasonlót csak Pakson, egy másik fesztiválon tapasztaltam. Az ottani oldott hangulatra jellemző: a zenészek a nézőtérre keresztül mentek jó kis borászati elárusítóhelyekre, és ugye ebből az apropóából ott bárkit meg lehet közelíteni. Ez a fajta különlegesség fogott meg, és azt hiszem, az *Életjel* második számában jelent meg ez a koncertbeszámoló, egyébként arra állatira kíváncsi lennék, hogy azt érte el akkor *Matyi*, hogy a megyei napilaptól lejött valaki...

HE: Erre nem tértünk ki a *Matyival* készült beszélgetésben, ott számára a lebonyolítás zökkenőmentességén volt a hangsúly...

OS: Egyértelmű. Nem tudom pontosan, hogy 11 vagy 12 zenekar volt jelen, és nem sokkal előtte kezdtem én *Matyikhoz* följárogatni, zenéket hallgatni. Olyan nyitottak voltak már akkor is, hogy bármikor be lehetett állítani hozzájuk, hogyha valami olyat szeretett volna az ember meghallgatni, ami neki nem volt meg, vagy megkérdezte, hol és mikor lesz a legközelebbi koncert, vagy ilyesmi. Valamilyen szinten belelátam a látogatásokon keresztül, beleláhattam, hogy nagy munka volt ezt megszervezni. Azt tudom még, és ezt a *Matyi* is biztos mondta, hogy a zenekarok, akik jelentkeztek, küldtek demokazettákat, amikből *Matyi* készített egy válogatást.

HE: Igen!!

OS: Konkrét zenékre nem nagyon emlékszem. Sajnos nekem nincsen meg, kölcsön adtam valakinek, és nem adta vissza!

HE: Ismerős ez!

OS: A Szépvölgy városközpont, meg a *Kulturális szemle* ére igen. Azt gondolom, hogy a *Szemle* az olyan vidéki zenekar, orosháziak voltak, akikre nem igen emlékeznek ma már. Azt sem tudom, a magyar punktörténetben említik-e őket... Biztos vagyok benne, hogy ők értéket képviseltek.

HE: Ha most felidézed a koncertet, mondjuk bemész a Máv-kultúrba, és szétnézel, anno, zajlik a koncert, mit látsz, mire emlékszel?

OS: Azt, hogy ez egy merőben más koncert, mit amit addig láttam. Nincsenek azok az éles határok a zenekarok és a közönség között. Nagyon oldott légkörben zajlott le, természetesen baj nélkül. Többféle stílust képviselő zenekarok voltak jelen. Az sem volt probléma, hogy egy-két zenekart nem díjazott volna a közönség.

HE: Akkor elmondhatjuk, hogy ez a fesztivál egy nyitott dolog volt, amibe minden belefért!

OS: Abszolúte! Igen!

HE: A *Robbantott csirkék* nevű zenekarra emlékszel-e?

OS: Sajnos csak a nevére! Most hogy mondod... határozottan annyira nem, de az, hogy mondjuk a blues mellett simán elfért egy ilyen karakterű zenekar, és ennek a feszítválnak a hangulatába tökéletesen beleillett, arra igen.

HE: Hány órákor kezdődött el, emlékszel-e rá?

OS: Fogalmam sincs! Talán délután, késő délután

HE: Úgy emlékszem, amikor mentünk többen oda, még nem kezdődött el, az állomás felé vezető utcán akkor egy esküvői menet jött oda egy fotóshoz, és mi már abban a hangulatban őrlőngtünk ott, ezzel hatalmas döbbenetet okoztunk nekik.

OS: 16 vagy 18 óra lehetett. Ez egy nagyon kellemes, nagyon sokszínű és nagyon más alkalom volt.

HE: Ez valamiféle kezdet volt?

OS: Azt hiszem, hogy nem! Mert előtte is voltak underground koncertek. Szentesen, nem sok talán, de volt, amit Matyi szervezett. Részemről egyértelmű, hogy kezdet volt, de merőben más szempontból...

HE: Arra én is emlékszem, hogy a Sport-Graffiti-ben szinte bármilyen kazettát betehettünk, de konkrétan ilyen jellegű koncertre nem igazán, talán csak az anti-discókra és egy-két klubkoncertre.

OS: Ilyenről én sem tudok, viszont úgy rémlik, hogy a megyeháza pincéjében ezt megelőzően már voltak koncertek.

HE: Igen!

OS: Egy vagy kettő. Én igazából akkor kapcsolódtam be. Attól kezdve éreztem a készletet, hogy menni kell tovább, és elkaptam a gépszíj. Elmentem a többi zenekarra is, akiket Matyi Szentesre hozott. Ezzel a koncerttel, illetve ennek az utóéletével kapcsolatosan van még olyan emlékem is, hogy talán azon a nyáron, vagy egy évvel később fellépett a Nyers az IH előtti gödörben, de annak a koncertnek már messze nem volt olyan varázsa, mint először, olyan körülmények között és olyan közegben. A Nyersre, a Szépviló városközpont, Kulturális szemlére is próbáltam odafigyelni, figyelemmel kísérni az utóéletét, mert tetszettek anno, rájuk is próbáltam volna figyelni, ha olyan nagyon lett volna mire, de igazán látványos kiugrást talán csak a Nyers produkált, nem mintha nem lett volna még néhány olyan zenekar, ami megérdemelte volna. Underground szinten valószínűleg hogy fejlődtek is...A szentesi underground egy nagyon fontos kulcsmomentumaként értékelem...

HE: Én is így gondolom, ezért is örülök ennek az évfordulónak! Azt hiszem, ezt akkor lezárhatjuk, és rátérhetünk a másik dátumra, ami közelebbi: a 2004. novemberi múzeumi megnyitóra. Miként indult az ötlet egy „kortárs művészet” válogatáshoz koncertplakátokból. Itt is a személyes emlékeidre vagyok kíváncsi.

OS: Azt hiszem, a hogyan kezdődött című kérdést Matyi tudná megválaszolni. Ahogy én emlékszem rá... Hallomásból tudom csak, hogy a múzeum néprajzosa, Mőd Laci Finnországban járt, tanulmányúton, előadást tartani, nem tudom, amiből azt szűrte le, hogy az ottaniak már elkezdték a közelmúltnak a tárgyi emlékeit is gyűjteni. Gondolom, hogy Arató Matyi felesége, az Anita révén ő szembesülhetett azzal, hogy itt Szentesen a 90-es évek elejétől komoly underground élet folyt, és nyilván azt is tudta, hogy Matyi ezeknek a koncerteknek a plakátjait megőrizte. Azt gondolom, hogy a kiindulópont ez lehetett, amikor ezt a kiállítást megnyitotta, azzal szembesültem, hogy „Úristen, ez tényleg különleges volt, amit Szentes abban az időben produkált!”. A magyar underground legjavától kezdve külföldi zenekarokig, ez nagyon nagy dolog volt. Ahogy az is, amint erről írtam a Szentesi Életben és ennek a kiállításnak a beharangozó füzeteiben is, a skót Dog Faced Hermans betévedt Szentesre, akkor olyan tömeg verődött össze az Ifjúsági Házban, hogy egyszerűen elszívták a levegőt az énekesnő elől, és kifeküdt a csaj, elájult. Az volt az egyetlen félbeszakadt koncertjük, addig legalábbis, úgyhogy Szenteset biztos megemlegetik! Ott a kiállításon, ahogy láttam a rengeteg plakátot, szembesültem vele, hogy ez mekkora csoda volt. Azon is meglepődtem, hogy mennyi jóember jött össze a megnyitóra, akik anno feljártak a Graffitibe. Nemcsak bennem hagyott ezek szerint mély nyomot, hanem még sokan másokban is. Annyira, hogy érdeemesnek tartották egy ilyen eseményre eljönni a múzeumba. Mellesleg megkaptam életem egyetlen kitüntetését, a „Földsztar” díjat, ami nagyon kellemes volt, és jól esett, mit mondjak. Bár ezzel a díjjal oklevél se járt, nemhogy pénz, de a szentesi underground sem a pénzről szólt, soha! Természetesen képeket készítettem ott, az egyik szívem csücske a koncert plakátja előtt lefotóztattam magam a kedves feleséggel.

HE: A Szentesi Élet cikk hogy született, te kerested meg őket, vagy ők kértek meg rá?

OS: Az a helyzet, hogy most már, hál istennek a Szentesi Életbe arról írhatok, amiről akarok. Ez akkor

... üvöltötte szombat éjjel az egyik banda a szentesi MÁV-kulturházban az amatőr rockzenekarok országos találkozóján. Sérv, de mitől? Persze, a tizenéves lelke is fájhat / vagy lehet, hogy csak az fáj igazán /, de a Szürkebaráttól kiperitult arcokról nehéz volt leolvasni az okokat.

A farmerzakókon imitt-amott fityegő csillagos törzsgárda-jelvények alig-ha kaptak politikai jelentést, maradiak díszek, a vagányság jeleként. Szépen, csendben tomboltak az ifik, feléjük sem szagoltak a rendőrök. Minak is tették volna?

Keresem a kilencvenes évek elejének dühöngő ifjúságát. Hiába. Már ők is konzolidálódtak, bár kétségtelen, a zsúri véleményével ellentétben — melyben

Rockhétvége Szentesen

Azt hiszem, sérvem van

demei a basszusgitáros és az együttes énekesese. Szégyen, de négy óral zsúrozkodás után úgy éreztük, ahogy a nóta mondta, sérvünk van. Akkor hátra volt még a 14-ből hét banda. Levezetésként bókiasztunk a városban, melyet egyébként a múlt hét végén megszálltak az ifik; diálszínjátások találkoztak, vízilabdások mérkőztek. Még mondja valaki, hogy Szentes öreg és halott város!

Szeged felé közeledvén jutottak eszembe a rockhétvége egyik motorjának, Booskai Pistának az elejtett mondatai: az ilyen bulikon kell összehozni a fiatalokat, itt őrlőngjenek, itt álljanak közönség elé. Kedves Pista, megnyugtattak benneteket — a Fanatic-szervezőket —, sikerült.

— p. bodzsár —

HÉTFŐ,
1991. ÁPRILIS 22.

kezdődött, amikor *Keserű Imre* volt az újság főszerkesztője. Ő kért meg rá, hogy küldjek Szentessel kapcsolatos zenei tárgyú cikkeket.

HE: Tehát *Keserű Imre* volt aki ezt bátorította, vagy megkért erre?

OS: Hogy 2004-ben ki volt, az nem tudom...

HE: De ezzel kezdődött?

OS: *Keserű Imre* indította el azt, hogy én egyáltalán a Szentesi Életben megnyilvánulhatok!

HE: Ez azért fontos nekem, mert amikor rádióztam, arról is készült egy beszélgetés, és megjelent az újságban.

OS: Tehát ez azóta van, és nem tudom ugyan, hogy hány főszerkesztő volt már, de sikerült megőrizni ezt a pozíciót

HE: 2004 novemberében ez már akkor szabadon választott volt tehát?

OS: Lehet, hogy egyeztettünk annyiban, hogy lesz egy ilyen esemény, és szeretnék róla írni, és akkor rábólintotak, hogy igen, max ennyi.

HE: Mint kulturális esemény, vagy nem ez volt a szempont?

OS: De! Azt gondolom, hogy abban az időben, már akik a Szentesi Élet főszerkesztői székében megfordultak, ha jól emlékszem *Keserű* után *Poszler Gyuri* vette át, de a többiek is 2004 végén már pontosan értették, hogy ez a kiállítás nemcsak hogy miről szól, hanem mekkora lehetőség is. Épp ezért ahogy úgy ellőttem a cikket, és viszontláttam... Szokásos terjedelemmel többet is írhattam. Talán el lehet azt mondani, hogy 2004-ben, valamilyen szinten városon belül is helyükre kerültek azok a dolgok, amik 1990-91-ben elindultak. Annyiból szerencsém volt, hogy konkrétan '91-ben az „Életjel” volt, amiben írni tudtam, és azt követően *Rakk Lacinak* volt kapcsolata egy diákújsághoz, és oda is írtam. Kértek cikkeket tőlem. Ez is zajlott néhány évig. Az utolsó két évben, amikor ebben közreműködtem, – azt hiszem az volt a neve, hogy „A tű” – ez az országos diáklapok, egyetemi lapok között első helyezést ért el. Természetesen a Szentésre érkező zenekarokkal voltak kapcsolatosak, általában ezek az írások, innen indult a „Rockinform”-os időszakom is. Mégpedig konkrétan úgy, hogy a *Sonia és a Sápadtarcúak* nevű blueszenekarnak – egy nem tudom, honnan jött indián volt az énekes – róluk írtam akkori, nagyon friss, aktuális lemezükről. Készítettem velük egy interjút, kaptam egy kazettát, és erről írott cikket pedig nagy bátran elküldtem a Rockinformnak, és le is közölték. Attól kezdve kérdeztem, hogy miről írhatok még? Mióta a Rockinform tulajdonost váltott, már két éve, vagy három, egy *Riff* nevű internetes portálnak írok, és ott kiválóan elvagyok.

4. Dr. Nóbik István nyugalmazott MÁV jogtanácsos

Az interjúsorozat egyik érdekesítő mellékszálaként bukkant fel az 1980-as év egy legendás eseménye, amely szintén a MÁV kultúrházban történt. *Bocskay István* említette először *Dora Tóth Imre* nevét, mint szervezőt. A szentesi *Beatrice* koncert, de a *P.Mobil* és más koncertalkalmak, véleményem szerint egyértelműen kiindulópontjaként tekinthetők az egy évtizeddel későbbi eseményeknek, hiszen a kultikussá vált rendezvények adták részben a motivációt 1991 áprilisához. Először még elírtam *Dora T. Imre* nevét, mert rosszul értettem az interjú visszahallgatása közben. Ezt a hibát egy helyesbítésben korrigáltam júniusban. Elhatároztam, hogy ha lehetséges, megpróbálok információkat szerezni. A szentesi pályaudvaron segítőkészek voltak, de egy

tablóképen kívül nem sikerült mást beszereznem. Viszont kiderült, hogy a nyugdíjas vasutasok heti rendszerességgel találkoznak ügyeket intézni, beszélgetni egy erre a célra fenntartott helyiségben. Az egyik ilyen alkalommal én is megjelentem, és ekkor találkoztam *Dr. Nóbik István* nyugalmazott fegyelmi, kártérítési ügyintéző jogtanácsossal. *Dora Tóth Imre* már elhunyt, *Nóbik* úr viszont készséggel emlékezett, mivel a szervezésben ő is tevékenyen részt vett. A folytatásban az övé a szó:

Homoergaster: Arra kérném, hogy meséljen már nekem ezekről a koncertszervezésekről.

Dr. Nóbik István: Elmesélem magának mindjárt. Figyeljen ide. Van itt a szomszédban a Vasutas kultúrház. A 70-es, 80-as években a szakszervezet kiadta, hogy mi üzemeltessük a kultúrházat. Namost ugye van vízdíj, villany, fűtés, a szakszervezet részéről azt mondták: „*te Pista, valahogy bevétekt kéne szervezni, találjatok már ki valamit*”. Kettőn voltunk az *Imre* bácsival, én propagandista is voltam, szakszervezeti továbbképzésen voltunk a ferencvárosi kultúrházban. Az ottani kultúrossal beszélünk, és az mesélte, hogy ilyen beategyüttesekkel próbálják a kultúrháznak a bevételét növelni. Hát *Imre* bácsi (*Dora Tóth Imre*) üzemgazdász volt. Aszongya nekem: Hogy csináljuk? Nekem volt ismerősöm az ORI-nál (Országos Rendező Iroda – *Erdős Péter* is ott trónolt, mint „*máhkamenedzseh*”) egy szegvári gyerek, a *Bán Pista*, megkerestem, aszondja: *Pista* bátyám, vannak nekem olyan beategyütteseim, amik nincsenek befutva: a „*Beton*”, *Kati és a kerekperce*, a *P. Mobil*, a *Beatrice*, van-e ott helyük. Hogy tudunk elszámolni? Nehogy gond legyen, intézzük el! Az ORI-ból szabályosan kiközvetítették ezeket, a zenekarokat, megegyeztünk a díjakban, mi abba az időbe, 100 meg 200 forintot kértünk, és nagyon vigyáztunk... A szegvári barátom volt a rendőrkapitány. Aszondta nekem: Én nem bánom, azt csinálj, amit akarsz, te ismered a pártbizottságot, be-szæld meg velük. Volt nekünk egy jó ismerősünk, *Szalmosi Sándornak* hívták, nagyon rendes koma volt... Aszonta: *Pista* bátyám! KISZ programban csináljuk meg! Jól van! Legelőször meghirdettük a *Beton*-ot, azzal kezdtünk, mert nem akartunk nagyon drágát idehozni, nehogy ráfizessünk. A gazdaságvezetőnk borzaszóan be volt sz...va, képzelje el, olyan szigorú volt, hogy még a jegyeket is le kellett bélyegzővel, hogyishűjájakolni. Megszerveztük az első együttest. Szól nekem a kapitány: Mit csináltok ti, hát nincs május elseje! Annyian voltak! Hát nem is tudtuk, hogy mit csináljunk, tömeg volt. Tudja a kultúrházba 300 fő befér, de ha 500-an nem voltak, akkor semennyien! Megkértem az ifjúgárdistákat, ezeket a fiatal gyerekeket. Persze nem tudtuk ellenőrizni így se, ki hogy került be, és borzasztóan féltünk... Az Isten mentett meg bennünket, hogy nem volt tragédia! Tudja maga, hogy abból milyen baj lett volna?!

HE: Igen, sejtem!

Dr. NI: Aztán jött a többi: Kati és a kerekperec, P. Mobil, és Nagy Feróék...

HE: A Beatrice-ről lehetne egy kicsit még bővebben...

Dr. NI: A Nagy Feró az egy rendes, nagyon korrekt koma volt. Náluk külön meg kellett erősíteniük a villanyt, mert nem bírta a berendezésüknek az áramfelvételt! Szóval féltünk nagyon, nehogy tragédia legyen! A gyerekeknek a biztonsága az volt a fontos! Csináltunk ilyen versenynaptárt, namost, hogy mondjam magának, azt azért kerültük, hogy az akkori szocialista ünnepek, tehát március 25., a Tanácsköztársaság, április 4., ilyenek ne ütközzön. Az volt a nagyon nehéz, hogy mondjam magának... hogy ezt most bebizonyítani, hogy belesik a szocialista kultúrába, ezt az egészét. Az volt a legérdekesebb, hogy egyszer nagyon nagy műsor volt, egy szombati napra esett. Kádár János az ide járt vadászni, Derekegyházra, az állami vadászházhoz. Szombat volt, meg volt hirdelve a koncert, mikor együtt vadászni! Borzasztó sz...ba voltunk! A vonat BP-ről jött, pilótának mondják, aki kíséri Szolnoktól, amikor a motorvezető nem ismerte a pályaviszonyokat. Voltam én már ilyen pilóta. Engem küldtek oda. Szolnokon már olyan éhes voltam szolgálat után. A véletlen hozta, mert ha nem vezényelnek oda, akkor. Na Kádár a paprikás krumplit nagyon szerette, az volt a kedvenc étele. Mindenki húzódozott tőle, a többiek (féltek?), én meg nagyon éhes voltam... Sertepertéltem ott, csoda jó illat volt, a szakácsnak mondtam: kaphatná-e? Juttat nekem is. Aszondja a főszakács: A főttikár elvtárs meghív vacsorára! Na borzasztó jó étvággyal ettem! Aszondja a szakács: Hallod, a főnök még nem evett így, mint most, kedvet kapott tőled! Hát nagyon finom! Mondom erre! Kérdezi tőlem Kádár: Hova siet maga? Hát elmeséltem neki, hogy lesz ez a koncert.

HE: A Beatrice?

Dr. NI: Az-az bizony! Aszondja Kádár: Úgy hallom, alig mennek a KISZ rendezvényekre, öten-hatan vannak csak. Hát mondom, az elég baj volna, akkor nem jönne össze a pénz. Mutattam neki a versenynaptáramat, tessék megnézni, nekem az a bajom, hogy nem tudjuk őket elhelyezni! Annyian vannak, hogy már tragédiától félünk.

Aczél György is ott volt, aszondja: Te, ez a fiatalember okos

dolgot csinál! Hogyan lehet megnyerni a fiatalokat? Így! Bármilyen eszközt fel lehet használni, ha az a szocialista kultúrát, eszmét szolgálja.

Aszondja Kádár: Idefigyeljen! Ha ez a beat-dolog a szocializmust szolgálja, nyugodtan csinálja! A Mezőkeriparvágányára toltatták be a szerelvényét. A vezérigazgatónkkal elgyütt erre, megnézni a rengeteg fiatal. Nem jött be a rendezvényre! Azt mondja nekem a Labádi (akkoriban városi politikai bizottság elnök): - B...od, a Központi Bizottságnak kell jelentést írnom erről! Tudod, mi a nehéz? Azt kell kidomborítani, hogy szolgálja a szocialista nevelést! Hát aztán, hogy Labádi hogy írta ezt meg?

Ferónak meg mondtam, hogy tenni kéne bele ilyet, hogy a szocialista nevelést szolgálja! Imre bácsi, mint üzemgazdász és revizor segített, de nem szólt bele, mert blamács lett volna, ha ő írja alá, hogy magát ellenőrizze, hát ki az a hülye, aki így elfogadja? A pártközpont is érdeklődött a rendezvények után, minden rendben volt. A pártbizottságnak is kellett a hozzájárulása, de belementek.

Mindig meg volt az 5-6 rendező, tehát 100 emberenként egy. Imre bácsi sokat segített.

HE: A kultúrháznak akkor ez akkor mekkora bevétel volt?

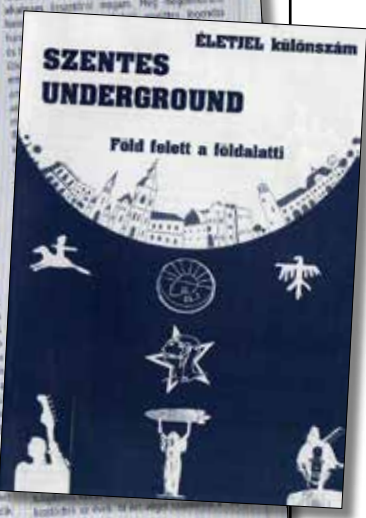
Dr. NI: Egy hónapba öt ilyen rendezvényt is csináltunk, és nullszaldós volt! Mi ezt ingyen csináltuk, nem merült fel a pénz! Fedezte a villanyt, vizet...mindent! Imre bácsi szervezte meg az elszámolást, fölírt mindent! Olyan volt, hogy akkor azt mondták: ezt a szakszervezetnek kell állni! Hát ha mi kifizettünk volna mindenkit, akkor se jutalmat, se szociális segélyt, egy fillért nem tudtunk volna adni! Még talán a tagdíjbevétel se maradt volna meg!

HE: A Beatrice hogy tudott az országos tiltás közepette ide eljönni?

Dr. NI: Hát úgy, hogy Kádár elvtársra hivatkoztunk! „Ha a beat szolgálja a szocialista nevelést, akkor nem tilos!” Hogy is van az a híres: „aki nincs ellenünk, az velünk van!”

A cikkben közölt dokumentumok eredetijei a szentesi Koszta József Múzeum, illetve Arató Máttyás és Turi András Csaba tulajdonában vannak.

Homoergaster

Weis-Hickman: A törpetárnák sárkányai

Margaret Weis és Tracy Hickman neve bizonyára ismerősen cseng a fantasy irodalom kedvelőinek körében. Az általuk életre keltett Dragonlance sorozat egyik új kötetét, A törpetárnák sárkányait szeretném a figyelemetekbe ajánlani, ami magyar nyelven 2010-ben jelent meg a Delta Vision kiadónál.

Ez a regény a sorozat első két kötetének (Az őszi alkony sárkányai és A téli éj sárkányai) eseményei között lévő rövid szakaszt meséli el részletesen, egész pontosan, hogyan jutottak el a történet hősei a menekültekkel Pax Tharkasból Thorbardinba nyomukban a sárkányfattyak seregével, és hogyan sikerült rávenniük a háromszáz éve elzárkózva élő törpéket arra, hogy befogadjanak a birodalmukba nyolcszáz menekülő embert. A történet főbb vonalait már ismerhetjük az említett kötetek fejezeteiből, de most végre pontos részleteket is megtudhatunk az eseményekről.

Akik olvasták Az őszi alkony sárkányait, már jól ismerik a történet szereplőit: a félelmet, a surranót, a mogorva törpét, az ikreket, a síkföldieket, Solamnia lovagját és a többieket. Ezek a jól felépített, a világ megmentése mellett a saját gondjaikkal is keményen küzdő, szimpatikus karakterek önmagukban is elegendőek ahhoz, hogy felkeltsek az ember figyelmét és érdeklődését. Lehetőségeikhez mérten most is igyekeznek a helyes úton járni, ami gyakran lehetetlennek bizonyul, vagy súlyos árat kell fizetni érte.

Más, későbbi folytatásokkal ellentétben ennek a könyvnek nagy pozitívuma, hogy az eredeti hősookról szól, és nem az árnyékukban felnövekvő új figurákról mesél. Ráadásul a főszereplők sem alakultak még át teljesen a kezdetekhez képest. Alig jelentenek többet egy átlagos kalandozó csapatnál, még nem szenvedtek pótolhatatlan veszteségeket, és nem váltak legendává, mint az eredeti trilógia folytatásaiban. Segítségükkel újra visszatérhetünk a kezdeti korszakba, amikor még élt a remény, hogy a visszatérő jó istenek segítségével sikerül megfékezni a gonosz seregeit, és újra helyreállhat a béke. Még

nem kellett szembesülniük azzal, hogy ha sikerrel is járnak, újabb és újabb, mindent felforgató háborúk fognak dúlni ebben a világban hosszú évekkel a haláluk után is. (Hiszen ez csak a folytatásokból derül ki.)

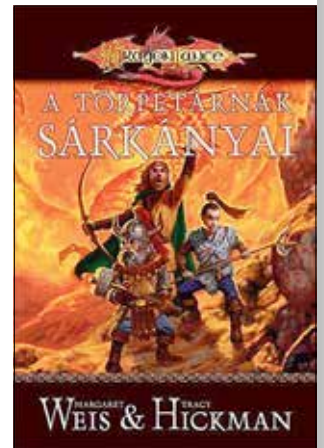
Ebben a kötetben Tűzkovács Kova, a dombi törpe kerül előtérbe, rá hárul a feladat, hogy szót értsen a hegyek mélyén élő rokonaival, elérje, hogy befogadják otthonukba a menekülteket, és megtalálja Kharas rég elveszett pörölyét, mely újra

egyesíthetné a széthúzó törpe klánokat. Ehhez viszont először le kell számolnia saját előítéleteivel és a hegyi törpék iránt érzett gyűlöletével is. Ráadásul a pöröly sorsával kapcsolatban a barátai sincsenek azonos véleményen, de még a törpék piperkőc istenétől, Reorxtól sem számíthat túl sok támogatásra, akinek egyébként is elege van a törpékből. Ha pedig mindez nem lenne elég gond számára, még Tas, a surranó buzgó, de gyakran kissé veszélyes segítségét is el kell viselnie.

A történet során sok érdekes helyet is megismerhetünk. Betekinthetünk Thorbardin rejtett világába, meglátogathatjuk Duncan, a legendás törpe király sírját, és körülnézhetünk Koponyatető romjánál, ami majd fontos szerepet fog játszani a Raistlin kalandjairól szóló krónikákban.

A Dragonlance kedvelőinek bátran merem ajánlani A törpetárnák sárkányait. Véleményem szerint ez a kötet eléri az első trilógia színvonalát, stílusát és hangulatát tekintve pedig teljesen belesimul a történet fő vonalába. Nekem nagy elvárásaim ellenére sem okozott csalódást.

lda

Éledô sírkert

csendes árnyak, hűvös éjjel
mérgező gáz repül a széllel
hangtalanul terül széjjel
csendes árnyak, hűvös éjjel

zombilétet hozó álom
átok ül a holdvilágon
nyugalmat nem találok
zombilétet hozó álom

lassan megmozduló árnyak
fellebbenő hollószárnyak
üres kripták lám nem várnak
lassan megmozduló árnyak

csendes árnyak, hűvös éjjel
mérgező gáz repül a széllel
hangtalanul terül széjjel
csendes árnyak, hűvös éjjel

Craz

Druta Annamária grafikája

